

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσματος διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνησι καὶ Τρίμνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Αὐγούστου 1928

Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 39

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νουβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μιά μέρα ἡ Ἀκκα κατέβηκε μαζί τους ὡς ἐκεῖ πού βρίσκονταν τὰ μεταλλεῖα, καὶ τότε ὁ Νίλς βρῆκε τὸν Μάτα μπρὸς στὴν εἰσοδὸ τοῦ μεταλλείου ἀναίσθητο. Ὅλες τὶς ἄλλες μέρες δὲν εἶχε ἄλλο τίποτε στὸ νοῦ του, παρὰ πὼς νὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ καλύτερα τὴν Αἰζα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη πού βρῆκε τὸν πατέρα της καὶ δὲν χρειαζόταν πιά τὴ βοήθειά του, ὁ Νίλς τριγύριζε ἄσκοπα ἐκεῖ πού ἦταν οἱ χήνες καὶ συλλογιόταν μὲ νοσταλγία τὴν ἡμέρα πού θὰ ξαναγύριζε μὲ τὸν Φίλιππα στὴν πατρίδα του καὶ θὰ ξαναγινόταν ἄνθρωπος. Ἀχ, τὸ ἐπιθυμοῦσε τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, γιὰ νὰ μπορῇ ἡ Αἰζα χωρὶς φόβο νὰ μιλάῃ μαζί του καὶ νὰ μὴν τοῦ κλείνῃ ἀπὸ φόβο κατὰμουτρα τὴν πόρτα!

Ναί, ἀλήθεια, ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἦταν τρισευτυχισμένος πού γύριζαν πίσω κατὰ τὸ νοτιά. Σὰν εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸ πρῶτο δάσος ἀπὸ πεύκα, ἔδγαλε τὴ σκούφια του καὶ φώναξε «ζήτω!» Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό χαιρέτισε καὶ τὸ πρῶτο σπίτι, τὴν πρώτη γίδα, τὴν πρώτη γάτα, τὴν πρώτη ὄρνιθα.

Κάθε στιγμή οἱ ἀγριόχηνες ἀπαντιόνταν μ' ἄλλα κοπάδια πουλιῶν. πού πετοῦσαν κι' ἐκεῖνα κατὰ τὸ νοτιά.

— Κατὰ πού ἀγριόχηνες, κατὰ πού; φώναζαν τὰ πουλιά.

— Κατὰ τὰ ξένα μέρη, ὅπως ἐσεῖς, τοὺς ἀπαντοῦσαν οἱ ἀγριόχηνες.

Μαζί μὲ τὰ πουλιά ὅμως, τραβοῦσαν νοτιότερα κι' οἱ Λάπωνες πού κατεβαίναν ἀπὸ τὰ βουνά τους. Μπροστὰ πῆγαινε ἕνας γέρος πού ὀδηγοῦσε ὅλη τὴ

συνοδεία, ὕστερα ἐρχόταν τὸ κοπάδι μὲ τοὺς ἀρσενικοὺς ταράνδους πρῶτους, ὕστερα ἄλλοι τάρανδοι πού κουβαλοῦσαν στὴ ράχη τους τὰ πράγματα καὶ τὶς σκηνές, καὶ στὸ τέλος ἐξ ὧς ὀκτὼ ἄνθρωποι.

Μόλις ἀντίκρυζαν οἱ ἀγριόχηνες τοὺς ταράνδους, χαμηλώναν λιγάκι καὶ τοὺς φώναζαν:

— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὠραῖο καλοκαίρι!

— Καλὸ ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωση τοῦ χρόνου! τοὺς ἀπαντοῦσαν ἐκεῖνοι.

Ὅταν ὅμως ἀντίκρυζαν οἱ ἀρκούδες

γιὰ λίγες μέρες μιὰ διακοπὴ τοῦ ταξιδίου τοὺς στίς πεδιάδες τοῦ Φάλκεπιγκ, καὶ καθὼς εἶχαν πάει ἐκεῖ καὶ πολλὰ ἄλλα κοπάδια ἀγριόχηνες, εἶχαν περάσει ὅλες τὸν καιρὸ τους μιὰ χαρὰ. Οἱ γριές ἐκαναν ἕνα σωρὸ παιχνίδια, κοιτάζοντας ποῖα θὰ ξεπεράσῃ τὴν ἄλλη.

Ὁ μικρὸς Νίλς ὅμως ἦταν ὁ μόνος πού δὲν χαιρόταν γιὰ τὴ μακριὰ αὐτὴ διαμονή στὸ Βεστγκοτλαντ. Ἐδαξε ὅλη του τὴ δύναμη γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ θάρρος του, τοῦ ἦταν ὅμως πολὺ δύσκολο νὰ συνηθίσῃ μὲ τὴν τύχη του.

— Ἀς εἶχα πίσω μου τὸ Σόνεν, σκεπτόταν, κι' ἄς ἦμουν στὰ ὠραῖα ξένα μέρη. Τότε θὰ ἤξερα πὼς δὲν θὰ εἶχα πιά νὰ ἐλπίζω τίποτε καὶ θὰ ἦσούχαζα.

Ἐνα πρωτὸ ὅμως, κατὰ τὰ ξημερώματα, οἱ ἀγριόχηνες ξεκίνησαν πάλι καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὰ βουνά τοῦ Χάλλαντ. Καὶ μιὰ συνεφιασμένη ἀλλὰ γλυκεῖα ἡμέρα τοῦ Νοέμβρη, ἔφθασαν ἀν-

Οἱ ἀγριόχηνες τραβοῦν κατὰ τὸ νοτιά.

τίς ἀγριόχηνες, τὶς δείχνανε στὰ μικρά τους καὶ μουγγρίζανε:

— Γιὰ ἰδεῖτε! Αὐτὲς ἐδῶ φοβοῦνται τὸ λίγο κρύο πού κάνει καὶ φεύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

Οἱ ἀγριόχηνες δὲν τὶς ἀφηνάιναν χωρὶς ἀπάντησιν καὶ λέγανε κι' ἐκεῖνες στὰ μικρά τους:

— Γιὰ ἰδεῖτε! Αὐτὲς ἐδῶ ἔχουν καλύτερα νὰ κοιμηθοῦν ὅλο τὸν χειμῶνα, παρὰ νὰ κάνουν τὸν κόπο νὰ κατεβοῦν λιγάκι χαμηλότερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΒΕΜΜΕΝΧΕΓΚ
Στὸ σπίτι τοῦ Χόλγκερ Νίλσον

Στὶς ἀρχὰς τοῦ Νοέμβρη οἱ ἀγριόχηνες πετάζανε κατὰ τὸ Σόνεν, περνώντας ἀπ' τὰ βουνά τοῦ Χάλλαντ. Εἶχαν κάνει

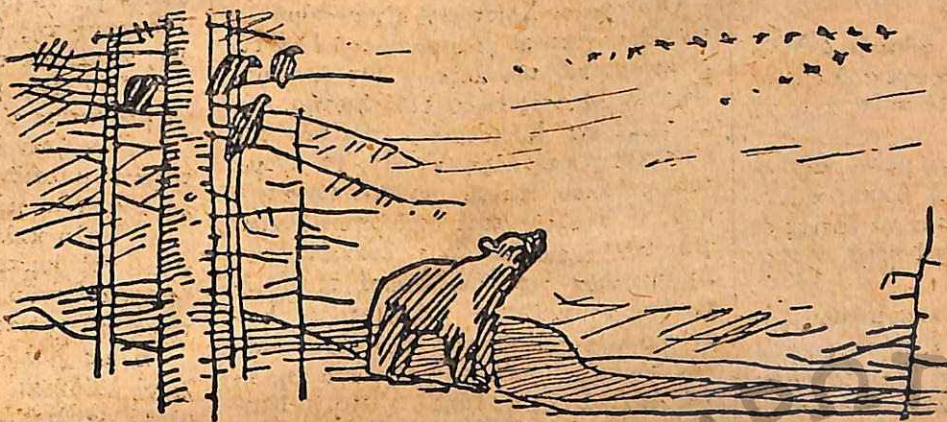
τίκρυ στὸ Βεστδέμμενχεγκ.

Οἱ ἀγριόχηνες βόσκησαν στὰ πλατεῖα χωράφια τοῦ Σκουρόπ κι' ὕστερα κάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν γιὰ τὸ μεσημέρι. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ Ἀκκα πλησίασε τὸν Νίλς Χόλγκερσον καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς γιὰ κάμποσο καιρὸ δὲν θάχουμε ἄνεμο, κι' ἀποφάσισα αὔριο νὰ πετάξω πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα τῆς Βαλτικῆς.

— Ἀ, ἔτσι; εἶπε ὁ Νίλς ξερά, γιατί ἐννοιωθε ἕναν κόμπο στὸν λαιμὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἰσαμε τώρα ἐλπίζε ὅτι ἐνῶσω θὰ βρισκόταν στὸ Σόνεν, θὰ λύνονταν τὰ μάγια καὶ θὰ ξαναγινόταν πάλι ἄνθρωπος.

— Τώρα βρισκόμαστε ἀρκετὰ κοντὰ στὸ Βεστδέμμενχεγκ, ἐξακολούθησε ἡ

«Ακκα, και σκέφθηκα ότι μπορεί να εί-
χες δρεξη να πήγαινες να έβλεπες το
σπίτι σου. Γιατί θα περάσει κάμποσος
καιρός ώσπου να ξαναδής κανέναν από
τους δικούς σου.

—Θα ήταν καλύτερα, νομίζω, αν το
άφηναι, είπε ο Νίλς· μα απ' την φωνή
του ένοιωθε κανείς πόση χαρά αισθανό-
ταν γι' αυτήν την πρόταση.

—Αν μείνει ο άσπρος χήνος εδώ μα-
ζί με το κοπάδι, είπε η Άκκα, τότε
δεν τρέχει κανένα κίνδυνο. Έχω τη γνώ-
μη πως θα πρέπει να μάθω πως είναι ο-
λοι στο σπίτι σου. Ίσως έτσι θα μπο-
ρούσες να φανής μ' έναν οποιονδήποτε
τρόπο χρήσιμος στους γονείς σου, έστω
κι' αν δεν ξαναγίνης άνθρωπος.

—Ναι, έχεις στ' αλήθεια δίκιο, κυ-
ρά-Άκκα. Αυτό θα πρέπει κι' εγώ να το
είχα σκεφθεί, είπε ο Νίλς γεμάτος χαρά.

Την άλλη στιγμή, αυτός κι' η Άκκα
είχαν ξεκινήσει για το σπίτι του Χόλγκερ
Νίλσον, και σε λίγη ώρα η Άκκα κατέ-
βηκε και στάθηκε πάνω στον τοίχο που
ήταν γύρω από το κτηματάκι.

—Μου φαίνεται τόσο παράξενο που
όλα είναι ίδια όπως τάφησα, είπε ο
Νίλς κοιτάζοντας γύρω του. Μου φαίνε-
ται σά να ήταν χθές που ήμουν ξαπλω-
μένος επάνω σ' αυτόν τον τοίχο και σās
έδλεπα να περνάτε.

—Έχει ο πατέρας σου ντουφέκι; ρώ-
τησε ξαφνικά η Άκκα.

—Αυτό να λέγεται! φώναξε ο Νίλς.
Έξ' αιτίας αυτού του ντουφεκιού έμεινα
εκείνη την Κυριακή στο σπίτι αντί να
πάω στην εκκλησιά.

—Τότε δεν τολμώ να μείνω και να
σε περιμένω εδώ, είπε η Άκκα, και το
καλύτερο απ' όλα θα ήταν να έμενες έ-
δω απόψε και αύριο πρωτ'πρωτ' ναρχό-
σουν να μάς βρής.

—Αχ, όχι, κυρά-Άκκα, μη μου φύ-
γης! φώναξε ο Νίλς και πήδησε κάτω
απ' τον τοίχο. Χωρίς να ξέρη το γιατί,
ένοιωθε μέσα του πως κάτι θα συνέβαι-
νε, που θα τον έκανε να μὴν ξαναδῇ
πιά τις αγριόχηνες.

—Τό βλέπεις καλά, εξακολούθησε,
πως είμαι λυπημένος που δεν μπορώ να
πάρω πάλι την ανθρώπινη μορφή μου,
αλλά σου λέω για να το ξέρης, πως δεν
μετάνιωσα καθόλου που έφυγα μαζί
σας τότε. «Οχι, όχι, καλύτερα να μὴν
γινώσκουν ποτέ μου άνθρωπος, παρά να
μὴν είχα κάνει το ταξίδι αυτό μαζί σας!»
«Η Άκκα χτύπησε δυο τρεις φορές
το ράμφος της στον αέρα προτού να δώ-
ση απάντηση.

—Έχω κάτι στην καρδιά μου, είπε,
για το οποίο τώρα και πολλὸν καιρό θα
ήθελα να σου μιλήσω. Μια κι' όμως δεν
είχες σκοπό ακόμη να γυρίσεις πίσω
στους δικούς σου, δεν τόχα για τόσο βια-
στικό. «Έτσι κι' αλλιώς όμως δεν βλά-
πτει να σου το πω.

—Έρείς πως δεν υπάρχει τίποτε
που να μὴν τόκανα για σās με την πιο
μεγάλη ευχαρίστηση, είπε ο Νίλς.

—Αν μπόρεσες να μάθης τίποτε κα-
λό ενόσω ήσουν μαζί μας, τότε δεν θα
χῆς πιά τη γνώμη ότι οι άνθρωποι μο-
νάχα πρέπει να κυριαρχούν στη γῆ, εί-
πε η γρηά χήνα έπίσημα. Σκέψου πως
έχετε στη διάθεσή σας μια μεγάλη χώ-
ρα και θα μπορούσατε ν' αφήσετε δυο-
τρία έρμημόνησα και μερικούς βάλτους,
καθώς κι' έρμους βράχους ή απόμερα
δάση, όπου να μπορούμε κι' εμείς τα
φτωχά ζώα να ζούμε να ειρήνη. Από
τότε που έχω γεννηθεί, δλη τὴν ώρα κα-
ταδιώκομαι και κυνηγιέμαι. Θα ήταν μια
εὐεργεσία για μάς, αν υπήρχε πουθενά
ένα μέρος που να αισθανόμαστε τὸν έαυ-
τό μας ασφαλή.

—Αχ, πόσο θα χαιρόμουν αν μπο-
ρούσα να σās βοηθήσω γι' αυτό το πράγ-
μα, είπε ο Νίλς. Αλλά βέβαια ποτέ μου
δεν θα αποκτήσω τέτοια δύναμη κι' έ-
πιρροή στους ανθρώπους.

Αλλά, μικρέ μου, στεκόμαστε εδώ
και μιλούμε σά να ήταν να μὴν ξαναί-
δωθοῦμε πιά ποτέ! είπε η Άκκα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΛΟΥΑΝ

ΝΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

Οι άρχαιοι Χριστιανοί είχαν σύμβολο
το ψάρι, γιατί τα γράμματα του ΙΧΘΥΣ
είναι άρχικά των λέξεων της φράσης:
Ιησους Χριστός Θεου Υιός Σωτήρ. Αυ-
τό το ξέρετε. Κάποτε ο κ. Φαίδων σās
είπε και για τη λέξη Verdi, (τ' όνομα
του μεγάλου Ιταλού μουσικοσυνθέτη,
που οι Ιταλοί, τότε που αγωνίζονταν
για την ελευθερία τους εναντίον των
Αυστριακών και την Ένωσή τους κά-
τω από το σκήπτρο του Βίκτορα Εμ-
μανουήλ της Σαβόγιας, την είχαν επί-
σης σύμβολο, γιατί τα γράμματα της ή-
ταν άρχικά της φράσης: Vittorio Em-
manuele Re D'Italia Κι' αυτό έν-
νοούσαν οι πατριώτες Ιταλοί όταν έγρα-
φαν στους τοίχους VIVA VERDI!

Κάτι ανάλογο έγινε και σās Αθή-
νας, τὸν καιρό που ο βασιλιάς Κωνσταν-
τίνος ήταν εξόριστος κι' οι βασιλικοί τὸν
περίμεναν να γυρίσει: «Η Γερμανίδα
Ένκελ, πρωταγωνίστρια της «Οπερέ-
τας, στην πόρτα του Θεάτρου που έπαι-
ζε, με σητά φωτεινά γράμματα, έβαλε
τ' όνομά της έτσι:

ΕΝΚΕΛ

Ίίποτ' άλλο. Μ' αυτό διαβαζόταν:
«Έρχεται Νικητής Κωνσταντίνος Έλευ-
θερώσαι Λαόν. Έννοείται ότι άμα το
κατάλαβε ή «Αστυνομία, απαγόρευσε
τη συνθηματική ρεκλάμα κι' υποχρέ-
ωσε τη θεατρίνα να έπιγράψη άπλά
και με όμοιομορφα στοιχεία: Θεάτρον
Ένκελ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα υπό Vignault και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

—Ευχαριστώ, μυλαίδη, αλλά ήρθε
μαζί μου κι' ένα παλληκάρι, που είναι
από οικογένεια δική μου. Είναι γερό
παιδί κι' άρκει, μου φαίνεται, για να μάς
προστατέψει.

—Ένας άνθρωπος μοναχά, και μά-
λιστα ένα παιδί; είπε σοβαρά ή λαίδη.
«Οχι, μίς Μύλδρεδ, πρέπει να πάρετε
και τὸς υπηρέτες μου. Έχω ευθύνη
για το κορίτσι αυτό κι' οι όρμοι ξέρετε
πως είναι πολύ επικίνδυνοι.

Τό ύφος αυτό της λαίδης άνησύχησε
τη μίς Μύλδρεδ. Δεν έδλεπε την ώρα
που θα φεύγε.

—Αύριο το πρωτ' λοιπόν, είπε. Α-
ποχαιρετώ την ευγενία σας και σās
ευχαριστώ για την καλοσύνη που δείξα-
τε στη μικρή μου Βιολέττα.

—Είναι συγγενής σας ή κόρη αυτή;

—Είναι θετή συγγενής μου, μυλαί-
δη. Αλλά την αγαπώ σά να είμαστε
από το ίδιο αίμα.

—Αλήθεια, χάθηκαν οι συγγενείς της;

—Ναι, μυλαίδη.

—Και ποιοι ήταν;

—Εδώ ή μίς Μύλδρεδ μπερδεύτηκε.

Είχε υποσχεθεί στη Τζέννη, να μὴν πει
τίποτε για το μυστικό που σκέπαζε την
καταγωγή της Βιολέττας. Η λαίδη δ-
μως κατάλαβε την άμυχάνια της.

—Αν είναι μυστικό, είπε, δέ θέλω
να μου πείτε τίποτε.

—Αν ήταν δικό μου μυστικό, θα σās
τῶλεγα, μυλαίδη. Αλλά έχω δώσει το
λόγο μου να μὴ το φανερώσω.

—Πολύ καλά, φτάνει. «Όπως κι' αν
είναι, το συμπάθω πολύ αυτό το κορι-
τσάκι και πολύ πρόθυμα θα το προστα-
τέψω, αν χρειαστεί.

Η μίς Μύλδρεδ ευχαρίστησε και πά-
λι τη λαίδη κι' έφυγε, αφού χαιρέτησε
με τη βαθύτερη υπόκληση που μπορού-
σε να κάμει.

Τα πράγματά τους ήταν λίγα κι' έ-
τοιμάστηκαν γρήγορα για το ταξίδι.

Η Νταίτση λυπόταν βέβαια που θα
φινε την ευγενική φίλη της, αλλά βια-
ζόταν να φύγει γρήγορα από την ώραία
αυτή έπαυλη, που γι' αυτήν ήταν μια
φυλακή.

«Όλη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι και
με τα ξημερώματα ήταν στο πόδι.

«Όλα πήγαν καλά. Η Λουίζα τη φί-
λησε και της ευχήθηκε καλό ταξίδι κι'
ή κυρία Βερδιέ τις ξέβγαλε ως την καγ-
γελόπορτα, για να έπιστατήσει στην εκ-
τέλεση των διαταγών της.

Εκεί ή Νταίτση δοκίμασε ακόμη μια
τρομάρα: δυο άνθρωποι, όπισθιμένοι
και τυλιγμένοι στους μανδύες τους, φύλα-
γαν την πόρτα. Θά τὸς απαγόρευαν ά-
ραγε να βγούν έξω;

«Οχι. Αυτοί ήταν οι δυο υπηρέτες,
που θα τις συνόδευαν στο ταξίδι τους.
Η κυρία Βερδιέ τὸς έκανε χίλιες συ-
στάσεις από μέρους της λαίδης, και έπι-
τέλους οι δυο ταξιδιώτισσες ξεκίνησαν.

Λίγα βήματα πιο πέρα, βρήκαν και
το Τζόε, που δεν είχε τολμήσει να μπει
στην αυλή, αλλά περίμενε έξω από την
πόρτα.

Εμφανίστηκε αλήθεια, όταν είδε τη Βιο-
λέττα να κρατεί στο χέρι της το μπο-
γαλάκι της, όπως όταν είχε φύγει. Κι'
αυτός φανταζόταν ότι ή φίλη του θα ή-
ταν σά βασίλισσα στον ώραίο αυτό πύρ-
γο, όπου έβρισκε πως ήταν ή αληθινή
της θέση. Αλλά μετά την πρώτη εκ-
πληξη, πέταξε τὸν κοῦκο του στον άε-
ρα από τη χαρά του και φώναξε ένα δυ-
νατό «ούρρα»!

—Να λοιπόν που την ξαναβρήκαμε
τη Βιολέττα! είπε. Και πως μεγάλωσε!
Τώρα είναι σωστή λαίδη!

Η μίς Μύλδρεδ κοίταξε τη Νταίτση
και είδε ότι ο Τζόε είχε δίκιο. Ήταν
ένα κοριτσάκι καλοκαμωμένο και με άε-
ρα άριστοκρατικό. Χωρίς αυτά τα φτω-
χικά ρούχα της, θα την έπερνε κανείς
χωρίς άλλο για μια κοντέσσα.

Υστερα ο Τζόε ρώτησε τί γύρευαν
αυτοί οι δυο άνθρωποι, που τὸς παρα-
κολουθούσαν κι' όταν τὸς εξήγησαν το
πράγμα, αυτός εδῆλωσε ότι ήταν περι-
τή τέτοια προφύλαξη. Σά να μὴν ήταν
αυτός και μόνος του ίκανός να προστα-
τέψει δυο γυναίκες! Μπορούσαν να τὸς
απαλλάξουν από τὸν κόπο!

—«Οχι, είπε ή μίς Μύλδρεδ. Δεν εί-
ναι φρόνιμο να τὸς διώξουμε, γιατί αυ-
τό θα ήταν προσβολή για τη λαίδη Στάρ-
λυ. Ενώ ή καλή αυτή κυρία μάς τὸς
έδωσε για να μάς περιποιηθεί.

Εφτασαν στο Δούδρο, χωρίς κανένα
κακό συναπάντημα. Ο Τζόε έτρεξε ά-
μέσως στο λιμάνι, για να μάθει αν θα
μπορούσαν να φύγουν το ίδιο βράδυ.

Η μίς Μύλδρεδ κι' ή Νταίτση έμει-
ναν στην προκυμαία και σεργιάνιζαν κοι-
τάζοντας την κίνηση του λιμανιού. Ερ-
γάτες, ναυτικοί, ταξιδιώτες, πήγαιναν κι'
έρχονταν βιαστικοί κι' άφοσιωμένοι στη
δουλειά τους.

Η Νταίτση ανατρίχιασε ξαφνικά κι'
έσφιξε το χέρι της Μύλδρεδ.

—Μου φάνηκε, της είπε, πως είδα
εκείνον το Τζέιν, που έμεινε στον πύρ-
γο. Μάς κοιτάζε μ' έπιμονή.

—Που είναι; ρώτησε ή Μύλδρεδ,
τρομάζοντας κι' αυτή.

—Νά, αυτός ο άνθρωπος που φεύγει
τώρα, με το καπέλλο κατεδασμένο. Μπο-
ρεί όμως και να γελάστηκε. Μου φαί-
νεται πως τὸν βλέπω παντού.

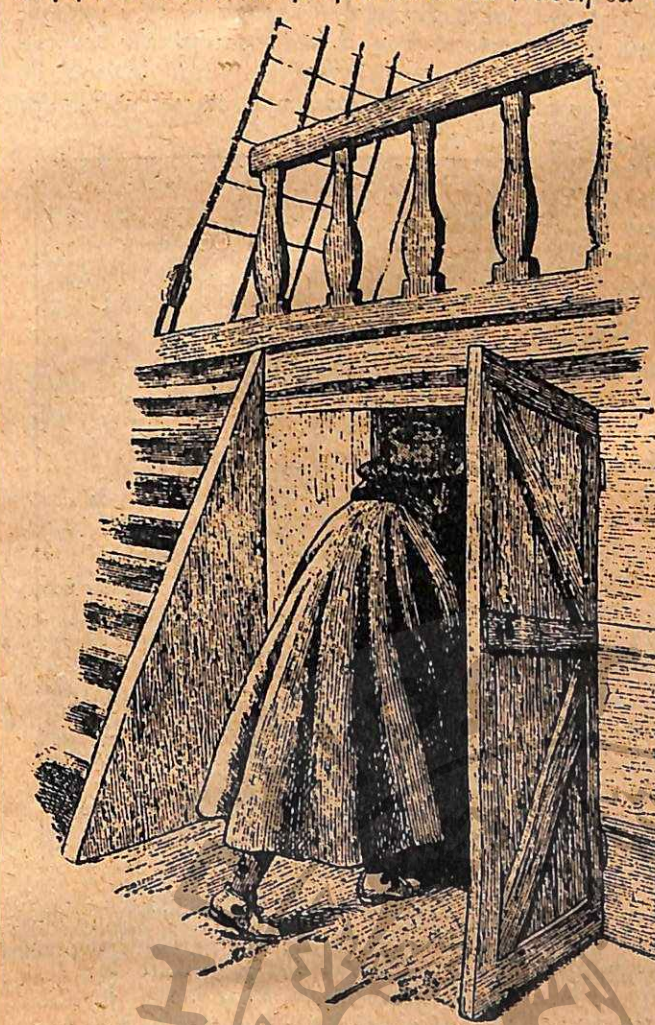
—Θα γελάστηκε, κέρη μου, ή μπο-
ρεί να ήρθε ο άνθρωπος για δουλειές
του, είπε ή κεντήστρα με προσποιητή
άταραξία. Αλλά όπως κι' αν είναι, έ-

μάς μάς φυλάνε δυο άνθρωποι και δεν
έχουμε κανένα φόβο.

Τη στιγμή αυτή γύρισε κι' ο Τζόε
κι' έφερε την καλή είδηση: θα φεύγαν
τ' απόγευμα.

—Επιτέλους! άναστέναξε ή Μύλδρεδ
με άνακούφιση.

Ηθελε να φύγει γρήγορα από τα έ-
πίφοβα αυτά μέρη, όπου οι καλοί άν-
θρωποι είχαν τόσους έχθρους. Ποτέ άλ-
λοτε δεν είχε πεθυμήσει τόσο πολύ την
ήσυχία του σπιτιού της, με το σκύλο της
και το γάτο της. Δεν έδλεπε την ώρα
να γυρίσει και να τα φιλήσει τα πιστά

«Ο κατάσκοπος κλείστηκε μέσα στην κερπίνα...»
(Σελ. 319, στ. γ')

ζώα. Ακόμα και το κακό εκείνο χαμί-
νι, που της λέρωνε την είσοδο, κι' αυ-
τό θα το φιλούσε από τη χαρά της. Εί-
δε πως υπάρχουν άνθρωποι που κάνουν
πολύ περισσότερο κακό στους άλλους!
Εφταν ωστόσο με δρεξη σ' ένα μα-
γειρείο κι' ύστερα γύρισαν στο λιμάνι.
Τό καράβι έτοιμαζόταν κίβλας για το τα-
ξίδι.

Μπήκαν με άπερίγραπτη χαρά, και σε
λίγη ώρα ή άγκυρά σηκώθηκε κι' ή
παραλία του Δούδρου άρχισε ν' απομα-
κρύνεται. Έκαναν τό σταυρό τους. Έ-
πιτέλους ο κίνδυνος ήταν μακριά!

Ο Τζόε δεν έδινε και πολλή σημα-

σία στους φόβους των γυναικών και πε-
ριεργαζόταν μ' ενδιαφέρον το πλοίο. Η
εὐτυχία του ήταν ή θάλασσα, κι' όταν
θῆκανε λεφτά, θάλλαζε τη βάρκα του
μ' ένα καΐκι, κι' άργότερα το καΐκι μ'
ένα καράβι σωστό. Άρκει να τῶφερνε ο
Θεός βολικά.

Καθένας, βλέπετε, έχει τα όνειρά του.

Τ' όνειρο της Νταίτσης ήταν τώρα να
ξαναϊδεί τη μίστρες Γουίλ και να καθή-
σει να της εξιστορήσει με το νι και με
το σίγμα όλα δσα είχαν γίνει. Γιατί ή
Τζέννη ήταν ή μητέρα της και μόνον
αυτή θα μπορούσε να την πονέσει και
να την παρηγορήσει.

Έτσι πέρασε το τα-
ξίδι αυτό, κι' ή μίς Μύλ-
δρεδ σά τελευταία γέ-
λασε με τὸς φόβους
της, όταν είδε πόσο ή-
συχια και καλά πήγαι-
ναν όλα. Γιατί ήταν ά-
πό φυσικό της αισιόδο-
ξη και μόνο τ' όνομα
του λόρδου Στάρλυ εί-
χε σταθεί ίκανό να τη
φοβίσει.

Κι' όμως δέ θα έμε-
νε και τόσο ήσυχη, αν
ήξερε ότι ο άνθρωπος
με το κατεδαστό κα-
πέλλο ταξίδευε κι' αυ-
τός μαζί τους, στο ίδιο
πλοίο, και πήγαινε κι'
αυτός στο Λονδίνο!

Ο Τζέιν είχε μπει
κρυφά στο πλοίο, την
ώρα που γευματίζαν.
Τ' όνομα του λόρδου
Στάρλυ ήταν άρκετό για
να παραμερίσει κάθε δυ-
σκολία. Τὸς βρήκαν
καμπίνα κι' ο κατάσκο-
πος κλείστηκε μέσα και
παρήγγειλε να κρατή-
σουν μυστική την πα-
ρουσία του.

Ηξερε ότι μέσα στο
πλοίο δεν μπορούσε να
κάμει τίποτα. Οι δυο ύ-
πηρέτες ήταν γεροί και

τὸν γνώριζαν καλά. Στο Λονδίνο όμως,

ποιός ξέρει τί θα διαζεί ή τύχη.
«Όλα λοιπόν πήγαν καλά κι' οι τα-
ξιδιώτες, φίλοι κι' έχθροί, βρήκαν μια
χαρά στο Λονδίνο και τῶδαλαν για το
σπίτι της μίς Μύλδρεδ: Η Νταίτση άνά-
μεσα στη μίς και στον Τζόε, από πίσω
οι δυο υπηρέτες, κι' από μακριά ο Τζέ-
νιν, που τὸς παρακολουθούσε κουνου-
λωμένος μέσα στο καπέλλο του και στο
γιακά του παλτού του.

Η νύχτα είχε φτάσει πιά κι' οι κα-
λοί άνθρωποι βιαζόταν να κλειστοῦν στο
σπίτάκι τους.

(Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ μέρα του 1880, έφτασε σ'αὐτὴν Ἀθήνας ἕνας νέος ἐρχόμενος ἀπὸ τὴ Θράκη. Ἦταν ὡς εἰκοσιδύο χρονῶ, κοντούλης, γεμάτος, μὲ πολλὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια, μὲ ἀπλὴ φορεσιά, μὲ χοντρά παπούτσια καὶ μ' ἕνα μακρὺ, σταχτερὸ ἐπανωφόρι. Ζωηρὸς, γοργοκίνητος, εὐγλωττος καὶ ὄνειροπόλος... Μία μεγάλη φιλοδοξία τὸν κινούσε: νάρθῃ, ἀπὸ τῆς σκληρωμένης ἀκόμῃ πατρίδας του, στὴν πρωτεύουσα τοῦ ἐλεύθερου Ἑλληνισμοῦ, νὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ νὰ δράσῃ... Ἀλλὰ πῶς; Δὲν εἶχε παρὰ λίγα χρηματάκια καὶ ἕνα... συστατικὸ γράμμα. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἀπὸ κάποιον καθηγητὴ στὸν ἀθηναῖο φίλο του Δημήτριο Καμπούρογλου. Τοῦ ἔγραφε νὰ υποστηρίξῃ ὅσο μπορούσε αὐτὸν τὸ νέο Θράκη, πού εἶχε μεγάλα προτερήματα καὶ ζητούσε πόρο ζωῆς στὰς Ἀθήνας... Ἐτρεξε λοιπὸν ἀμέσως, μὲ τὸ συστατικὸ, στὸν Καμπούρογλου. Τὸν βρῆκε, τὰ εἶπαν, ἔμειναν εὐχαριστημένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐπειτα βγήκαν περίπατο μαζί, τράβηξαν κατὰ τὴν Ἀκρόπολη... Τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου ἦταν ὁ πρῶτος τοὺς σταθμὸς καὶ τὰ πρῶτα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ μάρμαρα πού ἔδλεπε ἀπὸ κοντὰ ὁ νέος ἐκεῖνος. Κι' ὄρμησε, τὰγκάλιασε μὲ δάκρυα καὶ τὰ καταφίλησε!

Πάντα διηγεῖται αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ὁ Καμπούρογλος. Γιατὶ ὁ νέος ἐκεῖνος, πού τοῦ δείχθηκε τόσο ἐνθουσιώδης τὴν πρώτη μέρα πού τὸν γνώρισε, δὲν ἦταν κανένας ἀνθρώπος κοινός: Ἦταν ὁ Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης μὲ τὸνομα. Κι' ὁ Καμπούρογλος τὸχει καύχημά του πὼς αὐτὸς τοῦδωσε τὴν πρώτη βοήθεια γιὰ νὰ γίνῃ ὅ,τι ἔγινε, ὅταν νέος, ἀγνώστος, φτωχός, ἦρθε νὰ δράσῃ στὰς Ἀθήνας. Τὸν ἐσύστησε μὲ τὰ θερμότερα λόγια παντοῦ ὅπου ἐγνώριζε. Τὸν ἐσύστησε καὶ στὸ φίλο του τὸν Παπαδόπουλο, πού ἀπὸ τὸν προηγούμενο χρόνον (1879) ἔδραζε τὴ «Διάπλασι». Ὁ Κουρτίδης ἄρχισε νὰ γράφῃ σ' αὐτὴν. Καὶ σιγά-σιγά ἔγινε ὁ τακτικώτερός της συνεργάτης καὶ κατόπιν ὁ μοναδικός. Τὴν ἀνέλαβε ὡς ἀρχισυντάκτης. Ἐντωμεταξὺ παντρεύτηκε τὴν ἀδελφὴ τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ἔφυγε στὴ Γερμανία νὰ σπουδᾷ παιδαγωγός, γύρισε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸ δίπλωμά του καὶ διορίσθηκε καθηγητής. Ὁ νέος, πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴ Θράκη γιὰ νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ζήσῃ στὰς Ἀθήνας, ἦταν πιά ἐδραιωμένος, ἀκούνητος. Μὲ τὸ σπαθί του πού λένε, πῆρε μιά θέση πού δὲν τοῦ τὴν ἀφαιροῦσε πιά κανεὶς. Διπλὴ θέση μάλιστα: καὶ στὴ Λογοτεχνία καὶ στὴν Ἑκπαίδευση.

Ἐξοχος λογοτέχνης, κύριος τῆς γλώσσας, μάχος τοῦ ὕφους. Κι' ἐξοχος παιδαγωγός, καθηγητής, «διδάσκαλος» κατὰ τὴν ἀληθινὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Καὶ στὰ δύο ἐνθουσιώδης. Γιατὶ σ' ὅλην τὴν ζωὴν εἶχε διατηρήσει τὸν ἐνθουσιασμόν πού ἔδειξε μπροστὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου. Ὅ,τι ὠραῖο, ὕψιλό, εὐγενικό, τὸν ἐνθουσίαζε. Κι' ὅπως τὰρχαῖα μάρμαρα, ἀγκάλλιαζε ὅλα τὰ μεγάλα ἰδανικά. Τὴ Θρησκεία, τὴν Πατρίδα, τὴν Οἰκογένεια, τὴ Φιλανθρωπία, τὴν Ἀλληλεγγύη, τὴν Παῖσιον, τὴν Τέχνην. Κι' ὅπως ἐνθουσίαζε τοὺς ἀναγνώστες του μὲ ὅ,τι ἔγραφε, — τοὺς μικροὺς προπάντων ἀναγνώστες μὲ τὰ παιδικὰ του λογοτεχνήματα, — ἔτσι ἐνθουσίαζε μὲ τὴ διδασκαλία του καὶ τὶς μαθητρίες

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

του, πρῶτα στὸ Ἀρσάκειο τῶν Ἀθηνῶν καὶ τελευταῖα στὸ Διδασκαλεῖο Θηλέων τοῦ Πειραιῶς. Τὸν ἀγαποῦσαν, τὸν ἐλάτρευαν αὐτὰ τὰ καλὰ κορίτσια. Καὶ ποτὲ ἴσως δὲν ἀκούστηκε ἀληθινότερος ἡρῆνος ἀπὸ ἐκεῖνον πού ἔκαμαν οἱ τελευταῖες μαθητρίες του, ἀκολουθώντας ἐν σώματι τὸ φέρετρό του...

Καὶ μόνο αὐτὲς: Ὅλοι ἀγαποῦσαν καὶ ἐθαύμαζαν τὸν Κουρτίδη, καὶ στοὺς λογοτεχνικοὺς κύκλους καὶ στοὺς ἐκπαιδευτικούς. Κι' ὁ Καμπούρογλος, ὁ πρῶτος τοῦ υποστηρικτῆς, πού ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια τὸν ἐσύστησε στὴ «Διάπλασι», ἐτοιμαζόταν τῶρα νὰ τὸν συστήσῃ καὶ στὴν Ἀκαδημία. Γιατὶ ὁ Κουρτίδης ἦταν πιά ἐδραιωμένος. Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν ποῖον ἔχει νὰ προτείνῃ ὡς υποψήφιον, ὁ πρῶτος πού θυμήθηκε ἦταν ὁ Κουρτίδης. Τὶ συγχενητικὴ αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια! Ὁ Καμ-

πούρογλος ἔμαθε τὸ θάνατόν τοῦ πρῶτου σταυρωμένου του, τοῦ ἀγαπημένου του, τοῦ κουμπάρου του, — γιατί τὸν εἶχε στεφανώσῃ κιόλα, — ἐνῷ ἰσα-ἰσα ἔγραφε μίαν ἐκθεσὴ γιὰ τὴν ἐργασία του, υποστηρίζοντας τὴν ὑποψηφιότητά του στὴν Ἀκαδημία! Κι' ὁ Κουρτίδης θὰ γινόταν Ἀκαδημαϊκὸς χωρὶς ἄλλο. Τοῦ ἄξιζε ὁ τίτλος καὶ εἶχε πολλοὺς θαυμαστὲς ἀκαδημαϊκοὺς. Ἐγὼ μάλιστα ἀπορῶ πῶς δὲν τὸν ἔκαμαν ἀπὸ τοὺς πρῶτους, ἕναν ἀνθρώπο μὲ τόση ἐπιστημονικὴ καὶ λογοτεχνικὴ ἀξία, καὶ μὲ τόσο ἀνεπὶληπτην δημόσια καὶ ἰδιωτικὴ ζωὴ.

Τὸν Ἀριστοτέλη Κουρτίδη, ὡς συγγραφέα, τὸν γνωρίζετε βέβαια ὅλοι. Κι' ὅσοι ἀπὸ σας δὲν ἐδιάβασαν παλιούς τόμους «Διαπλάσεως», πού εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ἔργα του, θὰ ἐδιάβασαν βιβλία του, σχολικά καὶ ἄλλα. Ἡ κυριώτερη, βλέπετε, λογοτεχνικὴ παραγωγὴ του ἦταν αὐτὴ γιὰ παιδιά. Ἐγραφε γι' ἀγάπη τους ἢ μετέφρασε ποιήματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, βιογραφίες, πραγματογνωστικά, δραματάκια, διαλόγους, κωμωδίες, ἀπ' ὅλα. Στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴ «Διάπλασι» καὶ τὴ «Βιβλιοθήκην» της. Ἐπειτα γιὰ τὰ σχολικά του ἀγνωστικὰ βιβλία.

Κι' εἶναι ὅλα ὠραῖα αὐτὰ πού ἔγραψε ὁ Κουρτίδης, τὰ καλύτερα πού ἔχουμε στὴ γλώσσα μας. Γιατ' ἦταν τερνίτης τοῦ λόγου, εἶχε ἀπειρες γνώσεις, ἀγαποῦσε τὰ παιδιά, ἤξερε νὰ τὰ ψυχολογῇ, καὶ εἶχε ἀκομα μιά φυσικὴ τρυφερότητα καὶ γλύκα, πού τὸν ἔκαναν εἰδικὸ συγγραφέα τῆς νεολαίας. Καὶ δυστυχῶς, στὴν Ἑλλάδα, οἱ εἰδικοί αὐτοὶ ἦταν καὶ εἶναι λίγοι. Γι' αὐτὸ ὁ θάνατος τοῦ Ἀριστοτέλη Κουρτίδη ἀφίνει ἕνα μεγάλο κενό. Ἀς παρακαλέσουμε τὴ Θεὰ Πρόνοια νὰ τὸ πληρώσῃ, κάνοντας νὰ γεννηθοῦν καὶ ἄλλοι πού νὰ ἀγαποῦν τὸ Παιδί καὶ νὰ ξέρουν νὰ γράφουν γι' αὐτὸ ὅπως ἔκείνος...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΥΓΗ

Ἡ μακρινὴ βουνοκορφὴ ροδόχρωμη χαμογελά, τὸ νικητήριον ὁ πετεινὸς ὕμνον σκοοῖ ἀπὸ πέρας μετ' στὴν δροσιὰ τὴν αὐγινὴν ἔλυνον τὰ λουλούδια ἀπαλά καὶ χίλιες μυστικὲς φωνὲς γεμίζουν τὸν ἀέρα.

Στὸ φῶς τὸ πλούσιο χαιρέται καὶ ἀγάλλεται πάσα ψυχὴ ἔχωντας κάθε ἐφήμερον, τὴν ὥρα τούτη, πόνο· καὶ ἐγὼ παιδί χαρούμενον, τὴν πάναγνὴ μου προσευχὴ μαζί μὲ τὸν κορυφαῖον πρὸς τὸν αἰθέρα ὕψιμον.

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μόνο ἡ προβατοκαμήλα στεκόταν περιλύπη καὶ ἀνόμερη, δεμένη ἀπὸ ἕνα δέντρο. Τὰ μικρά της ὅμως χοροπηδοῦσαν γύρω της ζωηρά.

Μετά τὸ δείπνο κοιμήθηκαν. Ἀλλὰ ἡ νύχτα δὲν ἐπέρασε ἀτάραχη. Γιατὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους ἦταν καὶ ζῶα πού ἐπίφοβα ἀπὸ τσακάλια.

Καὶ κατὰ τὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκαν μουγγρίσματα καὶ οὐρλιάσματα φοβερά.

Ὁ Δόνιφαν πού ἦταν νυχτοφύλακας, καθόταν κοντὰ στὴ φωτιά καὶ εἶχε τὸ τουφέκι του ἑτοιμό. Δὲν ἔκρινε ἀναγκαῖο νὰ ξυπνήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὰ μουγγρίσματα ἔγιναν τόσο δυνατά, ὥστε ξύπνησαν ὅλοι.

— Τί τρέχει;

— Κοπάδι ἀπὸ θηριὰ ἐδῶ-κοντά!

— Νὰ εἶναι τίγρεις;

— Ὅ,τι καὶ ἂν εἶναι, ἄς κοπιᾶσουν! εἶπε ὁ Δόνιφαν ἑτοιμὸς νὰ πυροβολήσῃ.

Οἱ ἄλλοι πῆραν τὰ πιστόλια τους Ἀλήθεια, ἡ ἀγέλη θάταν πολὺ κοντά, γιατί ὁ Πιστὸς μετὰ βίας κρατιόταν. Τίποτα ὅμως δὲν φαινόταν στὸ πυκνὸ σκοτάδι τοῦ δάσους.

Φαίνεται πὼς τὰ θηριὰ αὐτὰ ἐρχόνταν κάθε νύχτα καὶ ἔπιναν στὸ ποτάμι. Κι' ἐπειδὴ ἀπόψε βρῆκαν τὴ θέση τοὺς πιασμένη ἀπὸ τὰ παιδιά, θύμωσαν καὶ φώναζαν ἔτσι ἄγρια. Ἀραγε θὰ περιορίζονταν σὲ φωνὲς ἢ θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐκτοπίσουν τοὺς ἀνέλπιστους ἀντιπάλους;

Ἀξαφνὰ, σὲ ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἀπὸ τὴ φωτιά, ἔλαμψαν στὸ σκοτάδι κάποια φωτεινὰ σημεῖα κινούμενα. Ἀμέσως ὁ Δόνιφαν ἐπυροβόλησε. Καὶ οὐρλιάσματα σφοδρότερα τοῦ ἀποκρίθηκαν.

Ὁ Βάξτερ ἄρπαξε ἕνα δαυλὸ καὶ τὸν ἐσφενδόνισε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔλαμψαν τὰ πύρινα ἐκεῖνα μάτια.

Ἀμέσως τὰ θηριὰ ἔγιναν ἄφαντα, ἔκτερος ἀπὸ ἕνα, πού θὰ εἶχε πληγωθεῖ ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ Δόνιφαν.

— Τόσοφον λάσπη! εἶπε ὁ Κρός.

— Ὡρα τοὺς καλὴ! εἶπε ὁ Σέρβης.

— Μ' ἂν ξανάρθουν;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἄς μείνουμε ἄγρυπνοι.

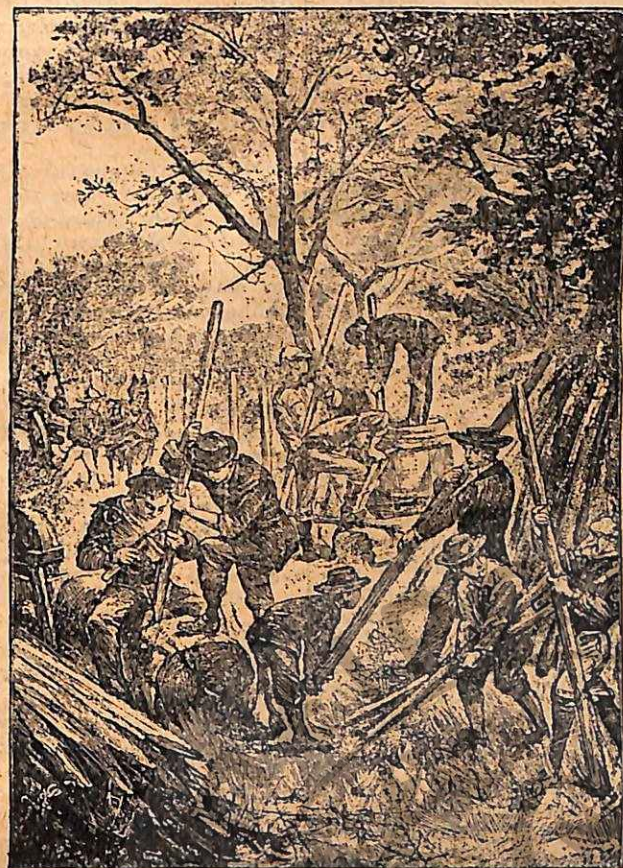
Ἐρρίξαν ξύλα στὴ φωτιά καὶ ἐκάθονταν ὡς τὸ πρῶτ' κουδεντιάζοντας. Ἀμα ἐξημέρωσε, ἡ πρώτη τοὺς δουλειὰ ἦταν νὰ πάνε νὰ ἰδοῦν ἂν εἶχε σκοτωθεῖ κανένα θηριό.

Εἴκοσι βήματα πέρ' ἀπὸ τὸν καταυλισμό, τὸ ἔδαφος ἦταν ποτισμένο ἀπὸ

μεγάλες αἱμάτινες κηλίδες. Τὸ πληγωμένο θηριό εἶχε κατορθώσει νὰ φύγῃ. Δὲν θάταν δύσκολο νὰ τὸ βροῦν, ἂν ἄφιναν τὸν Πιστὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἱχνη τοῦ. Ἀλλὰ ὁ Γόρδων τὸ θεώρησε περιττὸ νὰ ρισκοκινδυνεύσουν μέσα στὸ δάσος. Ἀς μὴ μάθαιναν τί θηριό ἦταν, φτάνει πού εἶχαν γλυτώσει.

Κατὰ τὶς ἔξι ξεκίνησαν καὶ κατὰ τὶς ἑνδεκα στάθηκαν νὰ γευματίσουν. Γιὰ νὰ μὴ χρονοτριβήσουν μὲ κυνήγια καὶ ψησίματα, ἔφαγαν ἀπὸ τὰ τρόφιμα πού εἶχαν μαζί τους. Καὶ πάλι ξεκίνησαν.

Κατὰ τὶς τρεῖς, ἀκούσθηκε πυροβολισμὸς κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐἔπ καὶ ὁ Κρός μὲ τὸν Πιστὸ

«Κατάρτισαν τέλει τὸν ἐξοπλισμόν...»

πήγαιναν μπροστὰ καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα, καὶ οἱ ἄλλοι, ἀπὸ πίσω, δὲν τοὺς ἔδλεπαν. Μετὰ τὸν πυροβολισμό, ἀκούσθηκαν φωνές:

— Τὸ νοῦ σας! τὸ νοῦ σας!

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴν, παρουσιάσθηκε ἕνα μεγάλο ζῶον. Ὁ Βάξτερ, πού εἶχε ἑτοιμό τὸ λουρί του, τὸ ἔρριξε στὴν ὥρα. Κι' ὁ βρόχος τυλίχθηκε στὸν τράχηλο τοῦ ζώου ἐκεῖνου, πού τοῦ κάκου προσάθησε ν' ἀπαλλαχθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ρωμαλέο, ὁ Βάξτερ κινδύνευε νὰ παρασυρθῇ, ἂν δὲν ἔτρεχαν ὁ Γόρδων, ὁ Οὐἔπ καὶ ὁ Κρός, πού πρόφθασαν νὰ τυλίξουν τὴν ἀκρὴν τοῦ λουριοῦ στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

Σὲ λίγο φάνηκαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸ

δάσος. Ὁ Δόνιφαν φαινόταν φουρκισμένος πολὺ.

— Τὸ ἄτιμο, νὰ μοῦ γλυτώσῃ!... ἔλεγε.

— Τοῦ Βάξτερ ὅμως δὲν τοῦ γλύτωσε, φώναξε ὁ Σέρβης· νὰ το, ἐδῶ τὸ χουμπε. ὁλοζώντανο!

— Τί ὠφελεῖ, ἀφοῦ ὅπωςδὴποτε θὰ τὸ σκοτώσουμε; ἔκαμε ὁ Δόνιφαν.

— Νὰ τὸ σκοτώσουμε; τί λὲς ἐκεῖ! ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Αὐτὸ θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ γι' ἄλλο;

— Γι' ἄλλο, αὐτό;

— Ναι, ναί. Εἶναι γουανάκος!

Πραγματικῶς, ὁ γουανάκος εἶναι πολὺ δυνατό καὶ εὐκίνητο ζῶον καὶ εὐκόλα ἐξημερώνεται καὶ δαμάζεται. Ὁταν ὁ Βάξτερ ἐπλησίασε νὰ χαλαρώσῃ τὸ βρόχο πού τοῦ ἐσφιγγε τὸ λαϊμό, ὁ γουανάκος ἐκεῖνος δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἀντίσταση, καὶ ὁ ὅστερα, συρόμενος ἀπὸ τὸ λουρί, ἀκολουθοῦσε πειθήνια.

Ἡ ἐκδρομὴ λοιπὸν αὐτὴ ἐμελε νὰ ὠφελήσῃ σημαντικὰ τὴ μικρὴ ἀποικία. Ὁ γουανάκος, ἡ προβατοκαμήλα, τὰ δύο μικρά της, ἡ ἀνακάλυψη τῆς τροῦλας, τῆς ἀλαφρόδης, τοῦ τεῖδεδεντροῦ, αὐτὰ δὲν ἦταν μικρά πράγματα!

Ὁ Γόρδων χαιρόταν προπάντων γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Βάξτερ στὸ χειρισμὸ τοῦ λουριοῦ μὲ τὶς σφαῖρες. Ἀλήθεια ὁ Δόνιφαν ἦταν κυνηγὸς ἐπιδέξιος, ἀλλὰ τὸ κυνήγι ἤθελε ἔξοδα, — μπαρούτη, σφαῖρες, σκάγια, — ἐνῷ τὸ μνηστὴρ τοῦ Βάξτερ ἦταν ἀνέξοδο. Γι' αὐτὸ ὁ Γόρδων ἐσκόπευε νὰ παρακινήσῃ ὅλα τὰ παιδιά νὰ γυμνασθοῦν στὸ χειρισμὸ τοῦ.

Τέσσερα μίλλια εἶχαν ἀκόμα νὰ κάμουν καὶ βιάζονταν γιὰ νὰ μὴ τοὺς βρῇ ἡ νύχτα. Ὁ Σέρβης εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ καθαλλικέψῃ τὸν γουανάκο καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιὰ «ἐφιππος». Ἀλλὰ ὁ Γόρδων δὲν τὸν ἄφινε.

— Ὑπομονή, Σέρβη, τοῦ ἔλεγε, καὶ μὴν ξεχνᾷς τί ἔπαθες μὲ τὸ καμνηλοπούλι σου! Ἀς εἶναι, τὸν γουανάκο ἐλπίζω νὰ τὸν ἡμερώσουμε, ἂν ὄχι γιὰ νὰ τὸν καθαλλικεύσουμε, τουλάχιστο γιὰ νὰ σέρνῃ τὸ ἀμαξάκι μας.

Ἀλλὰ χρειάζεται υπομονή! Κατὰ τὶς ἔξι, φάνηκε ἡ σπηλιὰ. Ὁ μικρὸς Κωστὰρ πού ἔπαυσε ἀπέξω, ἀνήγγειλε στοὺς ἄλλους ὅτι ἐγύριζαν οἱ ἐκδρομείς. Κι' ἀμέσως βγήκαν ὅλοι μὲ τὸν Μπριάν καὶ τοὺς ὑποδέχθηκαν μὲ ζήτωκραυγές.

Ὅλα στὴ σπηλιὰ τὰ βρῆκαν ἐν τάξει καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας ἐξέφρασε στὸ Μπριάν τὴν εὐαρέσκειά του. Τὸ καλὸ παιδί εἶχε κάμει τὸ χρέος του.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Φ. Γ. Π. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΒΥΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πόσες φορές δεν αγαπάμε κι' επιθυμούμε κάτι τι, έστω κι' αν αυτό καθ' εαυτό δε μας ευχαριστεί τόσο, μόνο και μόνο γιατί συνδέεται μ' ένα μαύρο σημάδι ή μια φωτεινή άκτινα της ζωής μας. Σε μένα συμβαίνει το πρώτο: "Όσες φορές άκούσω το μου-ού-ού της φάμπρικας στις 12 1/2 και στις 6 1/2 που σχολών οι εργάτες, και στις 7 1/2 που παίρνουν δουλειά, κι' όσες φορές πάλι βραδκομαι σε πολυθρόνου λιμάνι κι' άκουσται έξαφνα το μου-ού-ού που ακούουν καρδιού να σκορπιέται στη μουντη ατμόσφαιρα του λιμανιού και να σβύνει στο άπειρο, νοιώθω μία γλυκειά μελαγχολία...

Μικρό παιδάκι, 8-9 χρονών, άφρηνα την πατρίδα μου, τη γλυκειά Μύκονο, άφου ή μοίρα έσται τό θέλησε να μη μ' άφήση τιποτα δικό μου σ' αυτή; κι' έφευγα με μόνους συντρόφους την άδελφούλα μου στο πλάι και τους δικούς μου στην καρδιά. Μας είχε αναλάβει κάποιος ταχυδρόμος; μα ή καρδιά του δεν πιστευώ να χτύπαγε για μās κανένα χτύπο περισσότερο από τους συνηθισμένους. Πίσω μου άφρηνα τα σμαραγδένια γνώριμα νερά μου, που τόσες φορές παιζογελάσαμε μαζί, — και τόσα μυστικά θάχαν να πουν στον παππού για τις άνοησίες μας, αν ήταν δυνατό να τον ξυπνήσουν ποτέ από τον αιώσιο ύπνο του, — κι' έμπαινα στα μαύρα κι' άγρια νερά του πελάγους, τα άφιλόξενα και ξένα, που μόνο τ' αντίκρουσμά τους μου γέμιζε τρόμο την ψυχή. Άφρηνα τους αγαπημένους μου μύλους, στο πηλώμα, που τόσες φορές με νοιώσανε στη ράχη τους και στα φτερά τους, και καβαλλούσα τ' άτίθασσα και άγρια κύματα της ζωής; άφρηνα τα χιονάτα κουκλόσπιτα των ευτυχισμένων νησιωτών και τό ξεριπαμένο σπιτάκι το δικό μας, που ως προχθές τόση θέρμη ένοιωθα στην άγκαλιά του, και προχόρουσα προς άγνωστα και βουερά λιμάνια με θεόρατα σπίατα, όπως ειχ' άκούσει από τους ξε-νιτεμένους να λένε τις καλές τις μέρες, που με τρώαμε ή μεγαλοσύνη ή ή κρυάδα τους; και τό πιο θλιβερό, άφρηνα την παλιά κι' άμέριμνη ζωή μου, τη στηριγμένη σε τόσες άγάπες, και γινόμουν πρόωρα άντρας, ριχνόμουν άπροστοίμαστος στη δύσκολη ζωή...

Και κείνη τη σκληρή στιγμή της άγωνίας, που ταλαντευόμαστε άκόμα μεταξύ της παλιάς ζωής και της φοβερής προσδοκίας της μελλομένης, και ζητούσαμε μία φωνή παρηγοήτρια και συμπνευμαία με μās γλυκά την πόνο μās, άκούστηκες έσύ, μυστικώπαθη φωνή της φάμπρικας, αν όχι ή ίδια κι' όμοια

σάν του πλοίου. Κι' ή πονεμένη μας ψυχή βόηκε τόση άγάπη και τόση συμπόνια σε σένα, που άθελα, από την ίδια αίτία κινημένοι, κοιτάξαμε ό ένας τον άλλο: κι' οι δυο δακρυσμένοι...

Κι' από τότε μ' έκανε σκλάβο σου. Η φωνή σου ή άπλή, βαριά και μονότονη, μās φάνηκε σαν ένα κλάμμα άπολαυστήσής για την παλιά μας ζωή, μα σύγχρονα ένας φοβερός έφιάλτης για τη μελλομένη. Πόσοι μ' αυτή τη φωνή δε ρίχτηκαν στον άγωνα, και πόσων δεν έσήμανε τον ευτυχισμένο έπιλογο μās πολυτάραχης ζωής, που έρχόταν να σβύση σ' αυτό τό νησί. Άραγε θα έσήμαινες και για μās κάποτε έναν τέτοιο έπιλογο;

Δεν ξέρω. Θυμάμαι μόνο πως έγύραμε άποσταμένοι κι' άμίλητοι στο κατάστρωμα του καραβιού, κοιτώντας μακριά στον όρίζοντα κάτω άόριστο, σάν γκρίζο συννεφάκι που έσβυνε...

Άγγελος Έλπίδας

ΤΟΝ ΕΙΔΑ!

— Είναι καιρός να κοιμηθής, παιδιά. Η ώρα είναι περασμένη και δεν θα μπορούσете να ξυπνήσετε για την Άνάσταση.

Άθροισμα ή μαμά βγαίνει έξω και κλείνει πίσω της την πόρτα.

Όταν μείναμε μόνοι μās, ό αδελφός μου κι' έγώ, στο ευρύχωρο παιδικό μας δωμάτιο, άνασχνόνομαι στο κρεβάτάκι μου. Είμαι άποφασισμένη να μην κοιμηθώ καθόλου ίσαμε να μεσάνυχτα, που θα σημάνη για την Άνάσταση. Πόσες μέρες τώρα περιμένω την ώρα αυτή! Πόσες φορές — άκόμη και σήμερα — ή ντανά διηγούνταν πως τ' αγγελάκια, και τα πολύ-πολύ καλά παιδιά, μπορούν αυτή τη νύχτα να ιδούν τό Χριστό ν' άνασταίνεται! Γι' αυτό λοιπόν κι' έγώ τόσες μέρες τώρα, και με τί κόπους, προσπαθώ να είμαι καλό παιδί, και μου φαίνεται πως τό κατόρθωσα. Μία μεγάλη επιθυμία να βεβαιωθώ με κυριεύει:

— Πετρούκη; Άλλά ό Πετρος κοιμάται βαθά. Γλυστορώ σιγά-σιγά άπ' τό κρεβάτάκι μου και σύρω με μεγάλη κόπο μία μεγάλη και βαρειά πολυθρόνα έμπρός άπ' τό παρλόθυρο. Χώνομαι μέσα σ' αυτόν και βυθίζω τό βλέμμα μου στον σκοτεινό κήπο, και σ' εκείνα τα μακρινά φωτα που είναι της έκκλησίας μας. Πολλή ώρα μένω άκίνητη. Σιγά-σιγά τα έλαί μου μουδιόζονται, τό κεφάλι μου βαρύνει, δεν θέλω όμως, δεν θέλω να κοιμηθώ. Τί ώρα νάναι; Άπό την τραπεζαρία άκούεται τό ρυθμικό και μονότονο τικ-τάκ του ρολογιού. Ά! αν είχα ένα ρολόγι μπουστάκι μου, δεν θα μου φαινόταν τόσο μεγάλες οι ώρες κι' ή νύχτα τόσο άτέλειωτη.

Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ!... Με-τωό μιά-μιά τις ώρες. Δέκα! Μόνο δέκα; Έξείνη τη στιγμή άκούω βήματα κι' όμιλίες στην τραπεζαρία. Τί κάνουν; Ά! Στρώονουν φαίνεται τό Πασχαλιάτικο τραπέζι. Με τί χαρά σέ-πτομαι τα κατακόκκινα αυγά και τις νόστιμες και μυρωδάτες Πάσχαρες (*) που έχουν τιμητική θέση στη μέση άπ' τό κάτασπρο κολαριστό τραπέζι-ομόνο! Τί όμορφα που θα στολίσω ή γλάστρα με τό λουλουδία που, σάν κάθε χρόνο, άγόρασε και φέτος ό μπαμπάς!... Άμή! τά βάστα με την πρασινάδα που πρό 15 ήμερών με τόση στοργή φυτέψαμε; Η πρώτη πρασινάδα! Κι' ό νούς μου πετά στα χιόνια που λυώνουν, στον καταγάλανο ουρανό, στα πρώτα χειλιόνια, στο ποτάμκι που, έλευθερωμένο άπ' τους πάγους του, τρέχει χαρούμενο, σγομιθυρίζοντας χίλιες όμορφες ιστορίες στα πρώτα χροτάκια που στολίζουν τις όχθες του...

Μά γιατί τά μάτια μου τσούζουν τόσο, και γιατί τά βλέφαρά μου είναι τόσο βαριά; Ντάγκ! Κουράγιο! Δεν μένει παρά μιάμιση ώρα ως τη στιγμή που θ' άναστηθί ό Χριστός. Δεν πρέπει να κοιμηθώ. Όχι, θα περιμένω, και πούδε ξέρει; Βυθίζω τό βλέμμα μου εκεί μακριά στα φωτα ως που τά μάτια μου δακρύζουν. Μά, Θεέ μου, είναι τόσο δύσκολο να καθήση κανείς ξυπνητός ως τα μεσάνυχτα; Τα μαύρα κλαδιά των δέντρων γέρνουν πότε-πότε προς τό παρλόθυρο, σάν να προσκαλούν. Τί να θέλουν να μου διηγηθούν, και γιατί με φωνάζουν;...

Ντάγκ! Μισή; Μά πως; Δεν χτύπησε, φαίνεται, ένδεκα. Η έκκλησία φωτισθηκε τώρα περισσότερο, κι' οι καμπάνες άρχισαν να χτυπούν όλες μαζί, κάνοντας έτσι μία τόσο παράξενη και τόσο, μα τόσο γλυκειά μουσική...

Άλλά, τί είναι αυτό τό φωτεινό σύννεφο που βλέπω κοντά στην έκκλησία; και τί μελωδία είναι αυτή που φθάνει ως ταύτιά μου; Κοιτάζω, κοιτάζω με λαχτάρα. Τα μάτια μου άνοίγουν διόπλστα κι' ή άναπνοή μου κόβεται άπ' την άγωνία της άναμονής. Κι' άξαφνα, από μέσα άπ' τό χροστό σύννεφο, βλέπω να ξεπροβάλλη μία ξανθιά μορφή περιτοιγισμένη με φωτιστέφανο. Αυτός είναι, ναι, Αυτός! Παρ' όλη την άπόσταση, αισθάνομαι τη γλυκειά ματιά του επάνω μου, κι' είναι σάν να μπαίνει μαζί της ως την καρδιά μου ένα ολόκληρο φως.

Σέ λίγο ή μορφή χάνεται ό-πως παρουσιάστηκε. Είμαι τόσο βυθισμένη άκόμη, τόσο προσηλωμένη σ' αυτήν την όπτασία, που δεν άκούω την πόρτα να νούγη.

— Παιδιά, άργήσαμε! Γρήγορα! — Μαμιά, μαμιά, τον είδα!

— Τί λές, παιδί μου; — Τόν είδα τό Χριστό! — Η μητέρα χαμογελά με καλοσύνη κι' άκούω πάλι τό χέρι της στο κεφάλι μου. Γιατί με κοιτάζει σά με δυσπιστία;... Πάνε πολλά χρόνια από τότε. Τό ξανθό παιδάκι με τις χρυσές μπουκλίες έγινε ένα μεγάλο και σοβαρό κορίτσι. Ποτέ, παρ' ό-λες τις προσπάθειές της, δεν ξαναείδε τον Χριστό. Πάντοτε όμως, πάντοτε, στις πιο δύσκολες ιδιως στιγμές του βίου της, αισθάνεται επάνω της τό φωτεινό του βλέμμα, που σάν μία παρήγορη άκτινα, φθάνει ως μέσα στην καρδιά της.

— Απ' όλην την ώρα... — Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί λές, παιδί μου; — Τόν είδα τό Χριστό! — Η μητέρα χαμογελά με καλοσύνη κι' άκούω πάλι τό χέρι της στο κεφάλι μου. Γιατί με κοιτάζει σά με δυσπιστία;... Πάνε πολλά χρόνια από τότε. Τό ξανθό παιδάκι με τις χρυσές μπουκλίες έγινε ένα μεγάλο και σοβαρό κορίτσι. Ποτέ, παρ' ό-λες τις προσπάθειές της, δεν ξαναείδε τον Χριστό. Πάντοτε όμως, πάντοτε, στις πιο δύσκολες ιδιως στιγμές του βίου της, αισθάνεται επάνω της τό φωτεινό του βλέμμα, που σάν μία παρήγορη άκτινα, φθάνει ως μέσα στην καρδιά της.

— Απ' όλην την ώρα... — Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΝΕΜΡΩΔ

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

χωρικός που μου πούλησε τον λαγό. — Κύριε, μου λέει μπροστά σε όλους, γιατί έφυγες;... σε είδα από μακριά κι' έτρεξα να σε προφθάσω. Να τά ρέστα! Δεν πιστεύω να έχω παρόμοιο άπ' τό λαγό... Από μένα να πέρω ης πάντα... Βαρώνης Μυγκάουζεν *

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Είμαστε μόνες, στην έξοχή. Καθήσαμε στα χορτα, κάτω από έναν πλάτανο, κι' εκείνη άκούμπησε τό κεφάλι της στα γόνατά μου. — Πές μου, Ρούλα, ένα παραμύθι, σάν εκείνα που μου έλεγες όταν είμαστε μικρές.

— Σήμερα, αγαπημένη μου, θα σου πω ένα άληθινό παραμύθι. Μία φορά ήταν μία μικρούλα. Η μικρούλα αυτή περνούσε τα όμορφα παιδικά της χρόνια με λύπη... Είχε ένα όνειρο, ένα πόθο. Ν' άποκτήση μία φίλη, μία συντροφίσσα καλή σάν άγγελο, που να την αγαπά πολύ. Άλλά οι μέρες περνούσαν, ή φίλη δεν έρχόταν κι' ή λύπη της μεγάλωνε... Έν' άπόγεμα, ήταν μόνη στον κήπο και προσευχόταν. Θεέ μου, έλεγε, στείλε μου, σε παρακαλώ, ένα καλό άγγελουδάκι σου, για να περνά ευτυχισμένα τις ήμέρες... Ο Θεός είδε τη μικρούλα και τη λυπήθηκε... Έξείνη τη στιγμή, μία γλυκειά ευθύμη φωνή άκούστηκε δίπλα της:

— Τί κάνεις έδώ μόνη; Τό κοριτσάκι, έκπληκτο, γύρισε κι' είδε. Λίγα βήματα μακριά, στεκόταν μία μικρούλα, ντυμένη σ' άσπρα, μ' ένα μπουκέτο μαβιά λουλούδια στο χέρι, και της χαμογελούσε γλυκά. — Αυτό είναι τ' άγγελουδάκι; Τί καλό που φαίνεται! σκέφθηκε. — Περιμένω νάρθη ή φίλη που όνειρεύθηκα, είπε. — Έγώ είμαι, ήρθα! είπε τό άγγελουδάκι και την άγκάλιασε. Από τότε ή μικρούλα έζησε ευτυχισμένα με τό άγγελουδάκι της... Σ' άρεσε τό παραμύθι, Τζέννη; Έξείνη γύρισε και με είδε. Τά χαίλη της χαμογελούσαν και, παράξενη αντίθεση, τά μύτια της γυάλιζαν από δάκρυα... — Μ' αυτό είναι τό δικό μας παραμύθι, είπε... Άφ' όλης της Μήλου *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

— Τί; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πώς γελιοσαστε, φίλοι μου!... Και για να σάς τό αποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό;... — Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρω έσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε. — Θα ιδήτε!... — Θα ιδούμε. *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 42 δδς Εφ' όπινδου την 23 Αυγούστου 1928

ΔΕΝ πιστεύω ν' άπορήσετε πού δεν έλάδατε φυλλάδιο την περασμένη έβδομάδα κι' από λαδά-νε σε σήμερα δυο μαζί: Τό φυλλάδιο της 15 Αυγούστου είχε τυπωθή κι' αυτό σ' ήν ήμέρα του, αλλά στάθηκε αδύνατο να διακπεραιωθή. Γιατί ό άρχικος, παιδί μου, είχε έρμώσει τό γραφέι μου. Άλλος στο κρεβάτι με πυρετό, άλλος να τρέχει για πάχυν: και λερότα, να περιποιηθεί τους άρρώστους του. Τέτοια έπιδημία! Κατάτησε οι μισοί Άθηναίοι να είναι κρεβιτωμένοι κι' οι άλλοι μισοί να τους νοσηλεύουν. Έκλεισαν τυπογραφεία, γραφεία, μαγαζιά... Τι μπορούσιν να κάμω κι' έγώ; πού να βρω άνθρωπος για τό διακπεραιώσή μου;... Πάλι καλά που λαδίνετε σήμερα τά δυο φυλλάδια μαζί. Κι' ά; έλπίσουμε στο θεό πως αυτή θα είναι ή μόνη άνωμαλία.

Ναι, Άγαγενήθεισα Έλλάς, όλων αύτω τον προηγου. φυλλάδιον μπορείς να στείλεις τις λύσεις, κι' ά; έπέρχες πολλών ή προθεσμία άρκεί να μην έχουν δημοσιευθεί άκόμη οι λύσεις αύτες που θα στείλεις. Κατ' ούτως, δάσκει, ή προθεσμία περνά μόνο μετά τη δημοσίευση. Με ρωτάς άκόμη αν ή συλλογή των Άσκησεων για τό Πένταθλο πρέπει να ήχ και τό «συμικέ», δηλαδή τη δήλωση περί συμμετοχής σε προηγ. Διαγωνισμό Άσκησεων και τη διαδεδωμένη περί προνοτίας. Μά ναι, δεν έμποδίζει τίποτα να υπάρχουν κι' αυτές οι δηλώσεις. Ούτε σ' οι χέζουν κανένα μεγάλο κόπο... Σοφ εύχομαι λοιπόν, Γόρδιε Δεσμέ, να βγής τό «νύμη της Άρεάδνης» και να βγής από αυτόν τον «λαβύρινθο του Πεντάθλου». Έσύ θεωρείς δύσκολα τό Πόημα και τό Κρυπτογραφικό. Άλλος θα θεωρούσε τις Άσκήσεις. Καθένας, βλέπεις, όπως έφέρει κι' όπως μπορεί θά βγί από τό «λαβύρινθο». Κι' έγώ πάλι θα βλέπω και θα κρίνω τί φέρνει κάποιος από και πώς... Έχεις δικίω, τό Σήμα των Συνηδρονητών πρέπει να γίνη. Άλλά τί να πρωτοκάμω; Οι πολλοί: μου άσכולές; δεν μάφισαν ως τώρα να τό φρονίσουν.

Η κλή μου Τάνια έκλανε άπ' τη χρά της όταν διάβασε την Άπιστολή του κ. Φαίδωνος για την επιτυχία του Βεγνόλου, της παλιές μας δηλαδή Σμύρνης, που άπ' αυτόν έχει λάβει τό πρώτο τετράδιο Μ. Μυστικών. Ποιος να της έδωγε τότε πως τό παιδί έκείνο των 15 χρονών θα γινόταν τόσο σπουδαίο! Η ίδια έκαμε σ' αττική της Σελίδος της Α' Τριμήνιας και βρήκε ότι σ' αυτή υπερεπέρθη τά κορίτσια. Γιατί από 13 ποιήματα που έδημοσιεύθηκαν, τά 7 είναι κοριτσιών και μόνο τά 5 άρσων. Έπίσης από τά 43 παζά, τά 28 είναι κοριτσιών και μόνο τά 15 άρσων. Τέλος συγχίρει τη Μορίνη και τη Δάρα Άνθη για τά όρατα τους κομμάτια.

Σοφ εύχομαι λοιπόν, Γόρδιε Δεσμέ, να βγής τό «νύμη της Άρεάδνης» και να βγής από αυτόν τον «λαβύρινθο του Πεντάθλου». Έσύ θεωρείς δύσκολα τό Πόημα και τό Κρυπτογραφικό. Άλλος θα θεωρούσε τις Άσκήσεις. Καθένας, βλέπεις, όπως έφέρει κι' όπως μπορεί θά βγί από τό «λαβύρινθο». Κι' έγώ πάλι θα βλέπω και θα κρίνω τί φέρνει κάποιος από και πώς... Έχεις δικίω, τό Σήμα των Συνηδρονητών πρέπει να γίνη. Άλλά τί να πρωτοκάμω; Οι πολλοί: μου άσכולές; δεν μάφισαν ως τώρα να τό φρονίσουν.

Η κλή μου Τάνια έκλανε άπ' τη χρά της όταν διάβασε την Άπιστολή του κ. Φαίδωνος για την επιτυχία του Βεγνόλου, της παλιές μας δηλαδή Σμύρνης, που άπ' αυτόν έχει λάβει τό πρώτο τετράδιο Μ. Μυστικών. Ποιος να της έδωγε τότε πως τό παιδί έκείνο των 15 χρονών θα γινόταν τόσο σπουδαίο! Η ίδια έκαμε σ' αττική της Σελίδος της Α' Τριμήνιας και βρήκε ότι σ' αυτή υπερεπέρθη τά κορίτσια. Γιατί από 13 ποιήματα που έδημοσιεύθηκαν, τά 7 είναι κοριτσιών και μόνο τά 5 άρσων. Έπίσης από τά 43 παζά, τά 28 είναι κοριτσιών και μόνο τά 15 άρσων. Τέλος συγχίρει τη Μορίνη και τη Δάρα Άνθη για τά όρατα τους κομμάτια.

Η κλή μου Τάνια έκλανε άπ' τη χρά της όταν διάβασε την Άπιστολή του κ. Φαίδωνος για την επιτυχία του Βεγνόλου, της παλιές μας δηλαδή Σμύρνης, που άπ' αυτόν έχει λάβει τό πρώτο τετράδιο Μ. Μυστικών. Ποιος να της έδωγε τότε πως τό παιδί έκείνο των 15 χρονών θα γινόταν τόσο σπουδαίο! Η ίδια έκαμε σ' αττική της Σελίδος της Α' Τριμήνιας και βρήκε ότι σ' αυτή υπερεπέρθη τά κορίτσια. Γιατί από 13 ποιήματα που έδημοσιεύθηκαν, τά 7 είναι κοριτσιών και μόνο τά 5 άρσων. Έπίσης από τά 43 παζά, τά 28 είναι κοριτσιών και μόνο τά 15 άρσων. Τέλος συγχίρει τη Μορίνη και τη Δάρα Άνθη για τά όρατα τους κομμάτια.

Η κλή μου Τάνια έκλανε άπ' τη χρά της όταν διάβασε την Άπιστολή του κ. Φαίδωνος για την επιτυχία του Βεγνόλου, της παλιές μας δηλαδή Σμύρνης, που άπ' αυτόν έχει λάβει τό πρώτο τετράδιο Μ. Μυστικών. Ποιος να της έδωγε τότε πως τό παιδί έκείνο των 15 χρονών θα γινόταν τόσο σπουδαίο! Η ίδια έκαμε σ' αττική της Σελίδος της Α' Τριμήνιας και βρήκε ότι σ' αυτή υπερεπέρθη τά κορίτσια. Γιατί από 13 ποιήματα που έδημοσιεύθηκαν, τά 7 είναι κοριτσιών και μόνο τά 5 άρσων. Έπίσης από τά 43 παζά, τά 28 είναι κοριτσιών και μόνο τά 15 άρσων. Τέλος συγχίρει τη Μορίνη και τη Δάρα Άνθη για τά όρατα τους κομμάτια.

Η κλή μου Τάνια έκλανε άπ' τη χρά της όταν διάβασε την Άπιστολή του κ. Φαίδωνος για την επιτυχία του Βεγνόλου, της παλιές μας δηλαδή Σμύρνης, που άπ' αυτόν έχει λάβει τό πρώτο τετράδιο Μ. Μυστικών. Ποιος να της έδωγε τότε πως τό παιδί έκείνο των 15 χρονών θα γινόταν τόσο σπουδαίο! Η ίδια έκαμε σ' αττική της Σελίδος της Α' Τριμήνιας και βρήκε ότι σ' αυτή υπερεπέρθη τά κορίτσια. Γιατί από 13 ποιήματα που έδημοσιεύθηκαν, τά 7 είναι κοριτσιών και μόνο τά 5 άρσων. Έπίσης από τά 43 παζά, τά 28 είναι κοριτσιών και μόνο τά 15 άρσων. Τέλος συγχίρει τη Μορίνη και τη Δάρα Άνθη για τά όρατα τους κομμάτια.

Η κλή μου Τάνια έκλανε άπ' τη χρά της όταν διάβασε την Άπιστολή του κ. Φαίδωνος για την επιτυχία του Βεγνόλου, της παλιές μας δηλαδή Σμύρνης, που άπ' αυτόν έχει λάβει τό πρώτο τετράδιο Μ. Μυστικών. Ποιος να της έδωγε τότε πως τό παιδί έκείνο των 15 χρονών θα γινόταν τόσο σπουδαίο! Η ίδια έκαμε σ' αττική της Σελίδος της Α' Τριμήνιας και βρήκε ότι σ' αυτή υπερεπέρθη τά κορίτσια. Γιατί από 13 ποιήματα που έδημοσιεύθηκαν, τά 7 είναι κοριτσιών και μόνο τά 5 άρσων. Έπίσης από τά 43 παζά, τά 28 είναι κοριτσιών και μόνο τά 15 άρσων. Τέλος συγχίρει τη Μορίνη και τη Δάρα Άνθη για τά όρατα τους κομμάτια.

Χαίρω πολύ επί την έπιστολή σου, Μαύρε Πιερόντε, κι' έλπίζω να μην άπουσιάζεις πιά. Ο Chef, που τόσο σου άρέσουν τά Ρητά του, δεν είναι ό κ. Καρπουρογλου όπως ένομίσες, αλλά ό κ. Παναγιώτης Δ. Σεφερλής; από τον Πατριά, έπίσης; πάλιός μου κι' έκλεκτός συνεργάτης. Ο έορτασμός της Πεντηκονταστήριδος μου άνεδλήθη για τό φθινόπωρο όταν θα γίνουν και τ' άποκλυση ήριχ του μνημείου του Πολέμη. Οί περισσότεροι τώρ δεν έπιτρέπουν τέτοια πράγματα. Ουτόσο σ' εύχριστώ για τό όμορφο έπιδόχημα. Γαλάτεια, τό Κρυπτογραφικό είναι καίμενο γραμμένο με ιδιαίτερο άλφάβητο, συθηματικό. Για να τό διακρίνει κανείς πρέπει να ξέρη ή να βρή τό κλειδί. Ίδου π. χ. έια προχειρότατο κρυπτογραφικό άλφάβητο: Στα 24 γράμματα δίνεις άδύοντα αριθμούς (α=1, β=2, γ=3 κτλ.) και αντί των γραμμάτων κάθε λέξη γράφεις τους αριθμούς των. Έτσι τό 8,5,15,18 σημαίνει Θεός. Τό 13,1,9 σημαίνει ναι. Έπίσης μπορείς να γράφεις ή άριθμηση των γραμμάτων από τό τέλος, δηλαδή ω=1, ψ=2, χ=3 και κ=4. Έν' αντί των άρσων άριθμών να μεταχειριθής στην άριθμηση των γραμμάτων τους άρσους έλληνικούς: α', β', γ' δ' και κ=4. Έν' έιναι τέτοιο τρόπο άπάνω-κάτω είναι καμωμένο και τό άλφάβητο του Κρυπτογραφικού που σάς έχω δώσει στο Πένταθλο. Και άμα προσέξεις καλά, δεν είναι δύσκολο να τό βρήτες, να διακρίσεις τό καίμενο, και να γράψετε από κάτω τό άλφάβητο, τη μέθοδο της κα' ασκούς του και με τί τρόπο βρήκατε όλ' αυτά.

Πολύ μ' εύχριστός. Ίβανα, τό γράμμα σου. Τό έδωσα μάλιστα και στον κ. Σερόπουλο, που πολύ έπρόσεξε αυτά που γράφεις για την «Τριλογία» του, αυτόν τον κωλοσοστό όπως την όνομάζεις κρύβοντας μόνον από ένα τόμο που έδιάδωκε, τό «Τίμιο και Αίμιον». Άλλά, γιατί να σε φέρη σε άπόγνωση; Ο συγγραφέας, θελόντας έχει να δείξη ποιά είναι ή άληθινή τιμή, ή άληθινή εντιμότης, παρουσιάζει ανθρώπους που ένώ θεωρούνται τίμιοι, κατά βάθος είναι άτίμιοι. Αυτό όμως δεν θα πη πως είναι ό κινώνας. Πάντα οι άνθρωποι αυτοί είναι έξικέστες. Και μπορείς να διατήρησες όλη την αυτοδοξία σου για τη ζωή, να πιστεύεις, όπως πρώτα, ότι οι περισσότεροι άνθρωποι είναι καλοί και τίμιοι.

Σοφ έστειλα, Ευπνοπούλε, τά τετράδια που πήρηνγες, και χάρη που λαβίνεις τώρα τόση πηλά, ώστε ό ταχυδρόμος σου λέει ότι έβρήκα τό μυστικό του. Ναι, πληρώνουν πρόστιμα τά γράμματα που περνούν από τό Ταχυδρομείο με ψευδώνυμο: γι' αυτό πρέπει να πής να σου τά στέλνουν πάντα σ' όνομα σου. Πά τό άλλο τί να σου πω; Δεν έμέτρησε ποτέ για να ξέρω αν έχω περισσότερα άγόρια ή κορίτσια. Έπρόθεσα όμως ότι οι άρσες λίγο θα διαφέρουν.

Να κι' ή Διέλα Χρυσάνθη, — τό

Είπα την παρατήρησή σου για τό Πένταθλο, Έπέρ Πατρίδος, και μου φαίνεται πως δεν έχεις άδικο: Ο Ποιητικός Διαγωνισμός είναι πάντα εϊδικός, γιατί πάντα λίγοι είναι οι ποιητές, ή, καλύτερα, όσοι έξερουν να κάνουν καλούς στίχους. Σκέφθηκα όμως ότι τό πρᾶμα διορθώνεται εύκολα: Τί είναι τό θέμα του άγωνισματος; Ένας ύμνος στην Πεντηκονταστήριδα μου. Άλλά ποιά παιδί μου δεν έμπνέεται άπ' αυτό τό θέμα, ποιά δεν θέλει να πη δυο όρατα λόγια στη μεγάλη γιορτή της Μητέρας; Λοιπόν, αυτά τά δυο λόγια δεν είναι άνάγκη να είναι σε στίχους. Οποιος μπορεί, άς τά στιχομυρήση, όποιος δεν μπορεί, άς τά γράψη στο πεζό. Μήπως και στο πεζό δεν γράφονται όρατάτα ποιήματα; Η ποίηση, βλέπεις, είναι άλλο πράγμα από τό μέτρο κι' από την δημοκαλλιτέλεια. Και τώρα είμαστε έξηγημένοι: Δεν θ' άποκλεισθή κανείς από τό Πένταθλο αν στείλη ύμνο γραμμένο στο πεζό. Ούτε άποκλείεται ν' άνακηρυχθή νικητής όποιος δεν έφέρει να γράψη στίχους, όπως γράφουν λίγοι, γιατί κι' ό πεζός του Έμνος μπορεί να είναι όρατος σάν ποίημα, όποτε να πάρη έν Β' ή Ι' Βραβείο, και σ' άλλα άγωνίσματα να έλθη πρώτος.

Κλαίρη, σοφ εύχόμαι καθ' ευτυχία στη νέα αυτή ζωή που άνοίγεται μπροστά σου μετά τη ζωή του σχολείου. Έννοω και τη λύπη που σου προξενεί ή άλλαγή, αλλά θά περάσ; κι' από τό σχολείο που τώρα νοσ' αλγίς θδυνηρά, θά μείν' ή μιά ώρα, γλυκειά άνάμνηση. Ω, και, είμαι κατενθουσιασμένη που όλες οι Διαπλάσους πη-ρχτες φέτος τά βραβεία: έσύ τό Γερωκωσπούλειον, ή Μέλισσα τό Πατριωτογραφικόπούλειον, ή Τούλα Γιαννοπούλου τό Συμπούλειον, ή Μικρή Έπαρχιώτισσα τό έπικαιο του Συμπούλειου, ή Δήμητρα Χριστοπούλου τό Φρυκτοπούλειον κτλ. Ναι, τό Πένταθλο είναι άκρίβως όπως τό χαρακτηρίζεις: και εύκολο και δύσκολο. Μά έτσι δεν έπρεπε να είναι;

Τό όρατο σου γράμμα, Μελαχροινούλα, με άποφύλαξε από άργη-σες. Παρ' την υπόσχεσή σου, να μου γράψης. Τό Πένταθλο, βλέπω, σου άρέσει, άλλά άμείδωτοι αν οι δυνάμεις σου σου έπιτρέπουν να διαγωνισθής. Και γιατί όχι; Καθένας με τις δυνάμεις του θα διαγωνισθί. Όσο για τό Διαγωνισμό Τυπογραφικό των Λαών, τά μέν πέντε, τ' άφ' έμένα έσπότηδες, είναι στίς πρώτες σελίδες. Άπό άλλα όμως, τά τυχαία, μπορεί κανείς να βρή κανένα, και στίς Μ. Άγγελίες, και στην Άλληλογραφία.

Νεάνις του Ιονίου, εύχριστώ πολύ για τά καλά λόγια. Σ' εύχριστώ έπίσης κι' ό κ. Β. ό συμπολιτης σου. Μου άρέσει πολύ έκείνο που γράφεις: «Στις έστάσεις του Γυμνασίου δεν ήσαν άλλη Διαπλάσους έπόμνη Λοιπόν ήσαν να έλθω πρώτη έγώ

παλιό μου **Ἀργιόροδο**,—πού πήρε στο Γαλλικό Σχολείο όλα τα Βραβεῖα Κοσμιότητος, Ἀγγλικῶν, Γαλλικῶν, Γεωγραφίας, Ἱστορίας, Φιλολογίας, Γεωμετρίας... μὰ ὅλα, ὅλα αὐτὴ! Κανένα δὲν ἄφησε γι' ἄλλη! Κι' ἐκτός ἀπ' αὐτά, τὰ μερικά νὰ ποῦμε, πήρε καὶ τὸ γενικό, τὸ βραβεῖο τοῦ βασιλιᾶ Φουάντ τοῦ Α', πού δίδεται στὴν καλύτερη μαθητρία. Εἶμαι κατενθουσιασμένη. Καὶ χάρω ἀκόμα πού ἡ καλὴ μου φίλη, τὴν πού τελείωσε πιά ἔτσι θριαμβευτικά ὁ σχολεῖο, θὰ καὶ ἀγγίξεται περισσότερο μαζί μου.

Καθόλου ἀπίθανο, **Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ**. Νά, προχθὲς διαβίξα σὲ μιὰ ἐφημερίδα, ὅτι ἕνα τέτοιο μικρό, ἰδιωτικό ἀεροπλάνο, μὲ δύο θέσεις, ἔχει τώρα στὴ Βουλγαρία ἕνα Γερμανό δημοσιογράφου, εγκατεστημένο ἐκεῖ. Εἶναι γερμανικό, τὸ ἰδιωτικό ὅτι οὐδὲν, καὶ μπορεῖ νὰ σηκώνεται καὶ νὰ προσγειώνεται χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ εἰδικὸ ἀεροδρόμιο: ἀρκεῖ μιὰ οἰκὸδομημένη μικρὴ πλατεία. Ἐστὶ ὁ Γερμανὸς αὐτός ταξιδεύει ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἀπὸ πόλη σὲ πόλη τῆς Βουλγαρίας ὅπως θὰ ταξίδευε μὲ αὐτοκίνητο. Βλέπει λοιπόν ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Φαίδωνο: ἔκαμε πολὺ καλά πού ἔσπευσε νὰ ἀναλάβῃ τὴν μελλοντικὴ ἀντιπροσωπεία.

Ῥαΐας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔσπευξαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: **Μικρομέγαλη, Μπεμπέκα Κλανδιανῶν, Πεταχτούλα, Ἰσπανίδα, Ἰάσων, Ρόδης Οὐράνης, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Πορφυρογέννητη, Κυρὰ-Κυραλίνα, Ταξιδιάρικο Κύμα, Γεώργιος Κ. Πέτρον, Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Ἀγγελὸς Νίκης καὶ Δούλη Δωδεκανήσου**.—Ἐξέτελεσα τίς παραγγελίας των. Στὸ ἐρχόμενο θὰ τοὺς ἀπαντήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σεμίραμις, κ. (...). Κικέρων, ἄ. (—!). Κούκλα τοῦ Χωριοῦ, κ. (...).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Εὐβοϊκὴν Ἀκτὴν** (ἔσται καὶ καὶ εἰς ἀνέμερα χάρω πού περνᾷ τόσος ὥρτις στὸ χωριό) **Πιτσιρίνον τοῦ Ἀργιῶν** (οἱ συγγενεῖς αὐτῆς, σὺ ἐπιβάλλοντες μεγάλες ὑποχρεώσεις ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστοῦ πολὺ) **Νιαράραν** (ναί, ἀλλὰ τώρα δὲν δέχομαι γιὰ τὴν Σελίδα δημοσιεύω μόνο κομμάτια πού μὲν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ καὶροῦ καὶ ἔχουν σερὰ ἀργόρεα, ὅταν θὰ ἰδῇς ὅτι δέχομαι πάλι, ἐκεῖνα ἢ ἄλλα πρέπει νὰ μοῦ τὰ ἐκναστεύω: καὶ νὰ δηλώσῃς ἀπὸ πᾶν ὅτι τὰ στέλνεις γιὰ τὴν Σελίδα, καὶ ἀπὸ κάτω νὰ χῆς τὸ ψευδώνυμό σου) **Εὐθυμον Ναύτην** (χαίρω πολὺ θὰ εἶδες βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμό σου ἀνέκρινε) **Ἀντιγόνην** (ἐλαβ' φινεάζομαι τί ὥρατι πού θὰ περῇς στὸ νησί σου) **Βοσπορίτην** (ἐλαβ' θὰ πῶ στὸ Κουτορνίθι ὅτι τὸ συγγίλνει γιὰ τὴν λαμπρὴν του ἰδέαν) **Πόνου Ἀδερφ** (ἔσται καὶ καὶ εἰς ἀνέμερα) **Ορειτῶν** (ἔσται καὶ καὶ εἰς ἀνέμερα) **Σεφομάχον** (χαίρω

πολὺ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, εἶδες, σὺ ἐνέκρινε) ἀλλὰ τὸ ἄλλο περιοδικό τί τὸ θέλεις; ἔνα εἶναι ἀρκεσὶ ὁ, ὅποιο ἀρέσει καὶ σ' ἐλκύνει... **Νέστορα Δούαν** (δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) ἀλλὰ στὴν προκήρυξη κίθε Διαγωνισμοῦ ὑπάρχουν ὅλες οἱ σχετικὲς ἐδηγίσεις) **Κικέρωνα** (χαίρω πολὺ γράφεις μου) **Χρυσοθήραν** (ὄχι, τὸ Σ, σ' αὐτὸ τὸ παράδειγμα, πρέπει νὰ εἶναι ἀρχικὸ καὶ τῶν τριῶν λέξεων πού ἀποτελοῦν τὴν φράση γιὰ τὸ ἄλλο ναί, ἔχει νὰ κερδίσῃ τίς λύσεις πού θὰ τοῦ προσέθωβ) **Κ. Β. Ρ.** (ὄχι, ἀνὴρ δὲν ἔχει πιάσει ἕνα γράμμα ἢ ἕνα τόνο, δὲν εἶναι λάθος: εἶναι ὁμῶς λάθος ὅταν μιὰ λέξη δὲν ἔχει τὸ πνεῦμα ἢ τὸν τόνο πού πρέπει ναί, δεκτὸ καὶ σὲ γραμματισμῶ) **Υἱὸν τῆς Φαίδιμης** (τὸ γραμματισμῶ τ' αἰσίου τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ δὲν θυμοῦμαι νὰ βρῇ καὶ ποτὲ Συλλογὴ σου ὥρα ἀνδρὸν εἶδες ὡς σήμερον οὐ μὴ Ἀσκησι ἀπ' αὐτῆς, ὅτι πῆ ὅτι δὲν τὴν ἐλάβ' **Ζουλέικαν** (περμένω καὶ τὸ μεγάλο γράμμα) **Μακντόφ, Καρδινιὰν** κτλ. κτλ.

Γλυκεῖαν Χαραυγὴν, Θαλασσίαν Ἀῤῥαν, Ἀλέξ. Δάμτσαν (ἔσται καὶ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλαβ' μετὰ τὴν 22 Αυγούστου θὰ πικνῇσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 25 Ὀκτωβρίου.

593. Δεξιόγραφος
Ὅποιαδήποτε κοπέλλα
Πάρε στὴν αἰτιατική,
Βάλε ἀκόμα καὶ ἕν' ἀγρίμ
Καὶ νά, πόλη ἐλληνική!

594. Λογοπαϊκτικὸς Συλλαβόγραφος

Ἄ! δὲν τὸ βοήκηες πάλι
Καὶ σπᾶνεῖς τὸ κεφάλι;
Στὸ λέω μάνι-μάνι:
Εἶναι γνωστὸ λιμάνι.

595. Μεταγραμματισμός
Ἀπὸ πόλη ἢ ὅρος πῶς
Θὰ γενῇ ἕνας ποταμός;
Νά το κάνω ἐγὼ μπορῶ:
Βγάξω γιῶτα, βάζω ρῶ.

596. Ἀναγραμματισμός
Λευτεριά νά τραγουδῇ
Μοναχὴ φροντίδα του ἔχει.
Ὅπως ἂν τὰ γράμματά του,
Φίλε λύτα, τὰ ταράξῃς
Καὶ ἀλλοιῶς τὰ κατατάξῃς,
Ξεπορᾶλλε με σπουδῇ
Στήριγμα τοῦ ἀδυνάτου,
Ποῦ σάν εἶναι στὴ γωνιά του,
Συμπεραίνεις ὅτι... βρέχει.

597. Δικτυωτὸν

*** ** = Φυτόν κοινότατο
*** ** = Χονδρὸν βιβλίον
*** ** = Νῆσος Αἰγαίου
*** ** = Προτέρημα νοῦ
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

598. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 5 = Θεὸς
2 3 4 5 6 7 5 = Πόλις

3 4 1 6 1 5 = Βασιλεὺς
4 5 5 7 5 = Πόλις
5 1 4 6 7 5 = Πόλις
6 4 6 7 5 = Αὐτοκράτωρ
7 2 4 5 = Ἐρπετόν

Νιαράρας

599-603. Φωνηεντ γρίφος

Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεντος, ὅσα δὴποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κατωθὶ συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται καὶ νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

μχβλος, πρδρφος, σγγπς, ψμκς, σκρδν.

Νίκη τοῦ Παιανίου

604. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν τρίτα γράμματα τῶν κατωθὶ ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Σαρωνικοῦ, τὰ δὲ τέταρτα νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Περίφημος Γερμανὸς ἑλληνοστῆς; 2, Μέρος τῆς ἀλύσεως; 3, Μέταλλον; 4, Μεγάλῃ πόλιν τῆς Αἰγύπτου; 5, Γεωμετρικὸν σχῆμα; 6, Ὅπως ὁμοιωκός.

605. Φωνηεντόλιπον

*** ** - τς - τιμνς
Πλασιεῖρα Γυρτοπούλα

606. Γρίφος

αυ ου ου ου γαρίδα
αυ αυ ου αυ τ' σῖτοι
αυ αυ ου αυ ου Π οὐς Ι
αυ ου *Ενδοξο Σούλι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

607. Triangle

*** **
*** **
*** **
*** **
*** **

Horizontalement et verticalement; Patriarche hebreux; diminutif d'un animal domestique; instrument de musique; pronom; consonne.

Γεώργιος Κ. Δρακόπουλος

608. Calambour

Qui est le poète français qui ne nous l'ait jamais avoir soi?

(Πρωτότυπον) **Κατεργράκης**

Τέλος τοῦ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Δύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

Ἰὼν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 24

358. Ἰφριγένεια (ι, φι, γε, νη, α.)—359. Νόθος νόμος.—360. Τεράς-στέαρ.—361. Ὁ κόμης, ἡ κόμη, τὸ κόμη.—362.

Ο Υ Α Η 363-365. 1. Πρὸς τὸ Υ Π Ε Ρ **θεαθῆναι** (θεά Ἀ Λ Ε Γ Ω θῆναι). 2. Γιατὶ τὸν Η Ρ Ω Σ λέμε **στωμύλον**. 3.

Στὴν αἰτιατική: **τὸν Ναπολέον** (τὸν ἀπὸ λέοντα).—366. Ὁ **δινεν ὅρος καὶ ἔτεκε μὲν**. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν κάτω δεξιᾶ, διαγωνίως καὶ ἐλικοειδῶς).—367.

Ἀπάντων πατρὶς ἀγιοτέρων.—368. ΕΤΥΙ 369. **PELERIN TARD EGATIT**. (PE

URNE lican, EGard, IDE E Latit, ELEphant.

Rime, l'Italie, Neige.)—370. Votre santé comment va-t-elle? (votre sans té, comme, envatell).

Τὸ πρῶτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/KH'—676/

Βολιώτικη Τρελλοπαρία, συγχαρητήρια θερμότατα γιὰ τὴν ἀνακαλύψει. Κόρη τοῦ Βουνοῦ δὲν εἶναι Πανουργιὰ. (Σημ. Διὰ πλ. δὲν εἶναι.)

Κόρη τοῦ Βουνοῦ
/KH'—677/

ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΝΕΡΑ-ΙΔΑ = ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗ.

/KH'—678/

Θεῖα-Εὐαλαία, μὲ ἔχρασις: **Μελαχροινὴ Κυριοπούλα**

/KH'—679/

Αγαπητὴ Σαμιωτοπούλα, δέξου τὰς ἐγκαρδίας μου εὐχὰς γιὰ τὴν γιορτὴν σου **Αἰγυπτιακὸς Ἀστὴρ**

/KH'—680/

Σκερτασεῖται Μικρούλα, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ σου ἑορτῇ, σὺ εὐχόμεαι χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα. **Αἰγυπτιακὸς Ἀστὴρ**

/KH'—681/

Αγριοβιολέττα, Μ. Μ. Ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἔσται. Περιμένω λοιπὰ Διαπλαστούλα, Δ. σὺς. (KH'—646). **Μοκὸς**

/KH'—682/

Ανταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὄλους, ἰδιαιτέρως δὲ μὲ τὸ Μικρὸ Νουσιόπουλο καὶ Νερόμυαλον. **Καλάμιος**

/KH'—683/

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασκόσφι χαίρετῶ, ἀλληγογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ αὐτόν. Δ. σὺς Εὐτυχίαν Ἰακωβίδου, Πανδρόσου 83, Ἀθήνας.

Κούκλα τοῦ Χωριοῦ

/KH'—684/

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ὉΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ.
Ψυχολόγοι, ἐδῶστε πρὶν ἀνατελεῖτε!! Ὅσα Διαπλαστούλα τῆς Αἰγύπτου ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γίνουν μέλη ἐκζητήσουν καταστατικὸν στὴ Διοικ. (KH'—616), θὰ ἰδρῶθι παράρτημα. Ἀντιπρόσωπος Αἰγύπτου:

ΑΡΙΕΜΙΣ

/KH'—667/

Μακαρμένη Γαζία, στέλνουμε ἕνα Καλὸν Ἀρόμουν: **Νεφέλωσις Ψυχῇ ἀνέχωρησις εἰς Ἀμερικὴν: Σκέπτα Ροδονπέταλα, good night and sweet dreams!!! Ὁλυμπίοι Θεοί, ρίψε λίγη δροσιά καὶ κεραυνούς ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο!!**

Κάρμεν Σὺλβα
Ἀφροδίτη τῆς Μήλεως

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοις ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστός τόμος δοχ. 25.

ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστός τόμος ἀρραφὸς δοχ. 80 καὶ ραμμένος δοχ. 85.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκδοτοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.